

STICHTING GESLACHT MEES

Secretariaat: Mesdaglaan 1, 3941 CJ Doorn

nummer 40, mei 1991

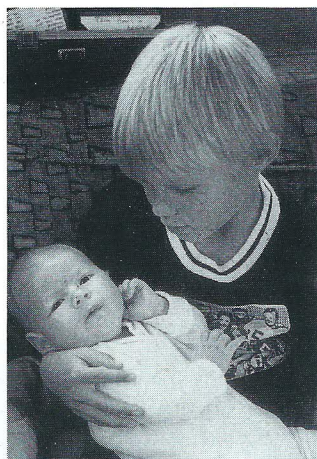
Familieberichten

Geboren:

Rotterdam 3 januari 1988, Stein Batist Trimbos, zoon van Diederik Johannes Hubertus en Marlies Trimbos-Mees Hdr (G 13-18-1, NP 282).

Rotterdam 11 november 1989, Sanne Nannette Trimbos, dochter van Diederik Johannes Hubertus en Marlies Trimbos-Mees Hdr (G 13-18-1, NP 282).

Egmont (Canada) 1 juni 1990, Uriah Jostarro Mees, zoon van Marten Jan Pzn en Carolyn Joann Mees-Timmermans (R 13-8-1, NP 329).

*Uriah Jostarro
met zijn broer Jacob.*

Manila (Philippijnen) 20 juli 1990, Philippine Elisabeth Dorhout Mees, dochter van Wouter Emile PBzn en Engeline Petronella Dorhout Mees-de Groot (G 13-9-1, NP 267).

Voorburg 25 juli 1990, Arnoud Johannes Maria Louwers, zoon van Ernst-Jan Mzn en Maj-Britt Louwers-Mincken (R 10-23, NP 360).

Doorwerth 25 juli 1990, Philippine Anna Laetitia Hulshof, dochter van Walter en Willemien Hulshof-Mees HEdr (G 12-23, NP 289).

Veghel 28 juli 1990, Willemijn Margot Sarah van Oorschot, dochter van Franciscus H.A.M. en Winnie Marie Louise van Oorschot-Mees JAeAdr (G 12-23, NP 267).

Haarlem 6 augustus 1990, Dominique Elisabeth Susanna de Graaf, dochter van Ronald en Carola Marina Maria de Graaf-Mees CFWdr (R 12-11, NP 331).

Canberra (Austr.) 29 november 1990, Joël Fergus Arthur, zoon van Nicholas MEzn en Kerrie Arthur-Robertson (R 11-13, NP 330).

Den Haag 1 februari 1991, Febronia Mees, dochter van Ronald Rudolf Mees Gzn en Annie van Berkel (R 12-23, NP 370).

Utrecht 9 april 1991, Christine Hadewych Mees, dochter van Roland en Ariane Mees-Dirkzwager (NP 369).

Overleden:

Prairieville, La (U.S.A.) 19 januari 1990, Aldonse Francina Mees-Trebels, geb. 1915, weduwe van François Herman Mees Fzn (R 12-4, NP 314).

Ermelo, 5 mei 1990, Gloria Mees-Coolidge, geb. 1921, echtgenote van Jacob Gregorius Mees Jzn (R 12-2, NP 311).

Driebergen 24 mei 1990, Leendert Frederik Carel Mees Rzn, geb. 1902 (R 11-23, NP 367), echtgenoot van Eva Lotte Christeller.

Amsterdam 11 januari 1991, Louisa Adriana Mees RTdr, geb. 1902 (G 10-5, NP 254), weduwe van Dirk Martinus Wilhelmus van Diedenhoven.

Den Haag 1 mei 1991, Dr Hendrik Nicolaas Boon EJzn, geb. 1911, echtgenoot van Charlotte Talitha Mees WCdr (NP 347).

Gehuwd:

Barcelona (Sp.) 19 mei 1990, Ir Mark C.A. Gieben, zoon van Adriaan Aris en Constance Margarethe Elisabeth Gieben-Mees RHdr (G 12-19, NP 283), en Elisabeth M. Pichler.

Melbourne (Austr.) 24 november 1990, James Ferguson Arthur, zoon van Graham en Marie Elisabeth Arthur-Mees Jdr (R 11-13, NP 330), en Louise Margaret Beaumont.

*

*

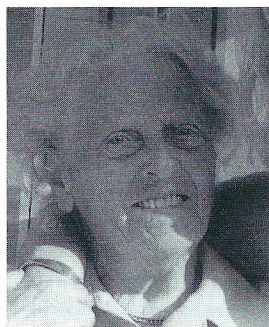
*

Diamanten bruiloft

28 oktober 1990

Het diamanten paar Philip en Madelaine Mees-Everts met hun afstammelingen; links het achterkleinkind Louisa Salger.

Hendrika Mees-van Enter

1894-1990 (G 12-2, NP 250)

Onze Moeder, Hendrika Mees-van Enter (Zwolle 1894-Teteringen 1990) trouwde al jong, op haar 22ste jaar, met Reint Mees (Regnerus Tjaarda Alting Mees). Zij hadden elkaar leren kennen tijdens litteraire avonden te Utrecht waar onze Vader promoveerde in de scheikunde. Dat was in 1914.

De Muzen hebben tijdens hun lange, gelukkige huwelijk, 56 jaar lang, een grote rol gespeeld. Dichtkunst en muziek bovenal. Onze Moeder was zangeres, ze speelde viool en piano. Zang studeerde ze te Parijs, Berlijn en Hamburg. Van haar Vader moest zij óók een opleiding tot spraaklerares volgen om in haar levensonderhoud te kunnen voorzien. Van zang heeft ze haar hele lange leven genoten. Jong trad ze op in koren en ook vaak solistisch. Later maakte ze kennis met de witrussische opera-zangeres Anna El Tour, die vanuit Parijs twee maal per jaar in Den Haag masterclasses kwam geven. Bij ons thuis werd telkens 14 dagen lesgegeven en Anna, grote vriendin die zij werd, vulde ná het zingen, de ronde kamer van ons Rietveld-huis met haar kleurrijke verhalen.

Onze ouders hadden veel vrienden met wie zij samen musiceerden, gedichten lazen, over architectuur spraken. Vooral Moeder legde de contacten en hield de vriendschapsbanden aan met talrijke, zeer uiteenlopende mensen, die hun levenspad kruisten.

Dankbaar, zéér dankbaar was zij de jongste van haar vier dochters, Marianne, bij wie ze woonde, nadat Reint Mees was overleden. Achttien jaar lang vond zij daar haar thuis, weer met veel muziek. Zij leerde haar kleindochter zingen en genoot van de huisconcerten die daar geregeld plaats vonden.

Vrienden, kinderen, kleinkinderen, achterkleinkinderen, de boerenfamilie in de buurt, later de wijkverpleegsters en de verzorgsters, voor ieder koesterde zij een warme belangstelling.

Wij hielden héél veel van haar en zij was, ondanks het grote gemis van haar Reint, ook heel gelukkig met ons.

Dora Mees-Mees.

Sara Adriana Verbrugge-Mees

2 april 1897 - 29 april 1990, R 10-17, NP 350).

Sari werd geboren te Rotterdam op de Eendrachtsweg no. 70 tegenover het onlangs afgebroken van Dam Ziekenhuis. Ze heeft ons verteld, dat zij en haar zusje Riet niet achter in de tuin mochten komen aangezien deze grensde aan de rosse Eendrachtstraat waar nogal eens ruzies met platte taal gehoord konden worden.

Langs het huis voerde de route van de paardentram naar het 'oude westen'. De tram moest steeds de 'hol' opgetrokken worden met een extra 'hollepaard'. Een jonge koetsier, gekleed in een lange blauwe jas en met een kleppet op had de zorg voor dit paard. Ze vond het heerlijk om te zien hoe het koetsiertje telkens bij het verschijnen van de tram in actie kwam. Op haar 6de jaar verhuisde het gezin naar een vlakbij gelegen groter huis aan de v. Vollenhovenstraat no. 25. In die tijd woonden vele Mezen, van een generatie die nog veel kinderen voortbracht, in het oude westen van de stad.

Kinderen en kleinkinderen hoorden ook van haar hoe ze na uren wachten op het dak van dit huis Jan Olieslagers met zijn vliegtuig zag overkomen. Na het bombardement van Antwerpen in de eerste wereldoorlog verleenden haar ouders onderdak aan Belgische vluchtelingen.

Ze heeft een onbezorgde jeugd in een harmonieuze en luxe omgeving gehad. Haar ouders waren Lambertus Bernardus Mees (1861-1934), commissionair in effecten (Firma Mees & Wakkie) en Maria van Dorp (1871-1965). Muziek en schilderkunst hadden een belangrijke plaats in het gezin.

Haar moeder heeft tot in haar tachtiger jaren veel miniatuur-portretten op ivoor en schilderijtjes gemaakt, waarvan in 1961 een groot aantal op een bijeenkomst van de Stichting Geslacht Mees is tentoongesteld. Zij oefende vrijwel dagelijks aria's uit Italiaanse opera's, af en toe ook met haar zeer muzikale echtgenoot. Vanaf haar prille jeugd was dit voor Sari iedere keer een uiterst vreugdevolle ervaring, die later leidde tot het zingen met het Kralings Vrouwenkoor, hetgeen zij jarenlang, tot 1940, met veel enthousiasme heeft gedaan.

In 1917, op haar 20ste jaar, trouwde zij met Adrianus Rudolphus (Dolf) Verbrugge (1890-1956), makelaar in granen, lid van de Firma H.W. Verbrugge & Co. Ze gingen wonen in Rijswijk. De eerste huwelijksperiode was niet gemakkelijk wegens schaarste aan brandstof en voedsel, waarvan de eerste van de drie kinderen, zoon Hans, in 1918 geboren, de

gevolgen moest ondervinden. Dolf ging in Zeeland regelmatig extra voeding halen. Ofschoon zeer verschillend van aard, hebben ze een goed huwelijk gehad.

Na de eerste wereldoorlog liep de Firma H.W. Verbrugge & Co. voorspoedig maar in de beginjaren dertig, tijdens de economische crisis, ging het slecht met de zaken. Dolf's jeugdvriend, Paul Willebeek le Mair, heeft het bedrijf toen opgenomen in de Firma Willebeek le Mair & Co. Dit was een ingrijpende gebeurtenis in het gezin.

Dolf en Sari hadden gemeenschappelijk een grote belangstelling voor kunst. Ze namen gedurende lange tijd met Kralingse kennissen deel aan de cursussen die de indertijd zeer bekende kunscriticus H.P. Bremmer bij toerbeurt aan huis hield. Met hetgeen op die bijeenkomsten werd aangereikt hielden ze zich intensief bezig. Op ongeveer 51-jarige leeftijd begon Sari last te krijgen van artritis. In de loop der jaren werd het lopen steeds pijnlijker. Ze klaagde zelden of nooit daarover en bleef met grote wilskracht met allerlei activiteiten doorgaan. Toen ze langzamerhand gedwongen werd tot een minder beweeglijk leven legde ze zich o.a. toe, met veel succes, op de studie van Spaans en Italiaans en het maken van kleding voor de kleinkinderen.

In 1956 besloot ze zich te laten opereren. Hiertoe werd ze opgenomen in een orthopedische kliniek te Leiden. De dag na de operatie kwam Dolf bij haar op bezoek en werd zittend naast haar bed getroffen door een beroerte. Veertien dagen later is hij in een kamer naast haar overleden. Een heupoperatie werd toen nog in weinige gevallen verricht en impliceerde, dat zij een half jaar in het gips in de kliniek moest blijven. In de volgende periode heeft ze ondanks de zware handicap van de steeds voortschrijdende artritis in haar knieën en met een vastgezet heupgewricht nog veel ondernomen. Ieder jaar reisde zij naar het buitenland met een vriendin en wilde dan bijna alles wat van belang was zien. Dit was dikwijls moeilijk voor degene die met haar meereisde en aan minder sight-seeing genoeg had. Daarnaast heeft ze met ieder van haar negen kleinkinderen een buitenlandse reis gemaakt, waarbij vele bezienswaardigheden bezocht werden.

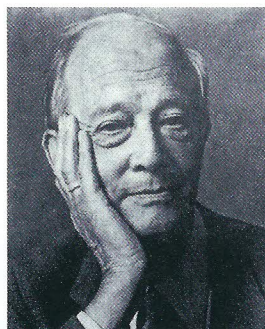
In 1981 is ze opgenomen in een verpleeghuis te Lage Vuursche. Het bijna 10-jarige verblijf als protestantse in een katholieke omgeving viel haar, ondanks de uitstekende verzorging en de gemoedelijke sfeer, niet makkelijk.

Wij bewaren haar in onze herinnering als een lieve moeder, grootmoeder en overgrootmoeder.

Namens de familie, B. C. Verbrugge.

IN MEMORIAM

Leendert Frederik Carel Mees

(R 11-23 NP 367)

Levensbeeld van Leendert Frederik Carel Mees echtgenoot, vader, grootvader, overgrootvader, oom, broer, zwager en vriend, uitgesproken door Rudolf bij de crematie op 28 mei.

Hij werd geboren in Amsterdam op 13 december 1902. Hij groeit op in Hilversum. Zijn vader sterft op jonge leeftijd. Hij kent een arm maar intens familieleven onder de hoede van een groot mens: zijn moeder. Hij heeft vier zusters, waarvan er drie met hem samen ouder dan tachtig jaar zouden worden. Maar Miepje, de vierde, die zoveel zielzorg vergde en jong stierf, werd nooit vergeten!

In Hilversum volgde hij de lagere school en HBS. De band met oud-leerlingen uit die tijd is nooit verbroken. Zelden miste hij in vroegere jaren reünies van oud-leerlingen.

In 1920 gaat hij medicijnen studeren aan de Gemeentelijke Universiteit in Amsterdam.

Drie voor zijn leven heel belangrijke mensen leert hij in die tijd kennen:

- *Rudolf Steiner*, die hem geestelijk de weg toonde die hij wilde gaan
- *Wijnand Mees*, die hem financieel de studie mogelijk maakte en wiens moraliteit hij diep bewonderde
- *Prof. Bolk*, die hem in veel opzichten inzichten meegaf die het mogelijk maakten op eigen wijze de brug van klassieke medicijn-studie naar anthroposofische inzichten op dat gebied te vinden.

Dit driemanschap verliet hem niet in het leven.

De studie duurde lang want hij omvatte enkele jaren van ernstige ziekte: longtuberculose. De gevolgen daarvan betekenden voor de rest van zijn leven een wilsversterkend gebrek aan volledig vermogen om adem te kunnen halen. Hij ontpopt zich als een zeer goed student in de medicijnen maar ook een muzikaal bijzonder begaafd mens.

Wie zal ooit zijn wijze van pianospel kunnen vergeten? Hij heeft de muziek zijn hele leven door meegenomen en gekoesterd, niet alleen als hobby: de muziek doorstraalde en verwarmde al zijn werken en doen.

Het liedje van Schubert, het door hemzelf gecomponeerde Michaëlslied zullen velen niet vergeten. Wat hij ook deed: er zat altijd 'muziek' in.

In 1930 trouwt hij met Fientje Seebohm en er komen snel na

elkaar drie kinderen. Het wordt de tijd van opbouwen en van de praktijk, groeiend gezinsleven, onderbroken door de oorlog. Een moeilijke maar, terugziende, zinvol gelukkige tijd, naar beiden mij hebben verzekerd.

In die tijd is ook Dirk als chauffeur bij de familie gekomen. Niet voor niets wijdt hij later een prachtig hoofdstuk in één van zijn boeken aan deze prachtige mens.

Vriendschappen voor het leven ontstaan waarvan ik er maar enkele kan noemen: zijn studievriend Degenaar, Wim Zeylmans van Emmichoven, Van Goudoever, het echtpaar Lero.

Vanaf die tijd dateert ook de ononderbroken hulp die Anneke Dubois hem bij voordrachten en boekenschrijven wilde geven.

Vóór de oorlog was hij ook leraar aan de Vrije School in Den Haag. Zijn lessen in mijn klas, het ging toen over kikkers, heugen mij nu nog.

Na de oorlog kwam een einde aan zijn eerste huwelijk. Beiden vonden daarna een nieuwe levensgenoot. Eva Christeller kwam als gezellin in het leven van vader.

Naast de praktijk wordt in toenemende mate de voordrachten-activiteit belangrijk. Maar ook het muzikale, kunstzinnige komt tot volle bloei. Een vierde kind, Saskia, doet bij hen haar intrede.

In 1960 legt hij zijn huisartsenpraktijk neer: dertig jaar lang werkte hij aan en in waarschijnlijk de grootste praktijk in Den Haag. Vader was een bijzonder arts die het aandurfde ook met gevoel en intuïtie waarlijk mercuriaal te werken als heelmeeester.

Hij begint dan, zij aan zij met Eva, een zeer belangrijk tweede deel van het actieve leven: de Maretak ontstaat, na enige tijd gevolgd door Arta. De Wervel, vrucht van Eva's initiatiekracht, komt tot leven.

Aan alle drie instituten, vooral de Maretak, geeft hij wat hij kan: voordrachten, waar nodig arts-zijn en muziek.

Geleidelijk aan nemen de voordrachten een grote vlucht, niet alleen in Nederland maar in Europa en veel delen elders in de wereld: Amerika — tot Alaska en Hawai — Canada, Brazilië, Australië en Zuidafrika waar hij zelfs een tijdlang een praktijk waarnam.

Hij hield voordrachten in het Engels, Frans, Duits en soms Italiaans. Talen waren een hobby van hem.

Ook buitenlandse instituten vroegen vaak om cursussen. Ik noem Ottersberg, Alanus Hochschule, Ruspe. Aan de Kring voor Krebsforschung — met de Lero's — bleef hij trouw meedoen, tot op hoge leeftijd.

Al met al hield hij vermoedelijk enkele duizenden voordrachten. Zij werden gekenmerkt door originaliteit, helderheid en levendige wisselwerking met de luisteraars.

Dan beginnen vanaf het begin der zeventiger jaren boeken van zijn hand te verschijnen: vijftien stuks.

Het zijn eigenlijk geen geschreven boeken maar veeleer zeer originele, levendige, mondeling klinkende verhandelingen over de meest uiteenlopende onderwerpen. In de tijd gezien:

- Levende metalen
- Drugs, waarom eigenlijk?
- De aangeklede engel
- De geheimen van het skelet
- Geneeskunde op de drempel
- Helena en Penelope
- Een voor één (met voorwoord van Toon Hermans)

- Dieren zijn wat mensen hebben
- De achtergronden van de drug-catastrofe
- Hoe beweegt de mens zich
- Hoe is de olifant ontstaan
- Mensen zonder omgeving
- Dierbare herinneringen aan Rudolf Steiner; hoe hij sprak
- Toe, teken eens een schaap voor mij
- Van kandelaar tot kruis.

Een aantal boeken verscheen in vele talen: Duits, Frans, Engels, Nieuw Grieks en Japans. Daar was hij kinderlijk trots op. Zijn boeken geven in meer dan één opzicht een inzicht in zijn innerlijke ontwikkeling. Origineel denkend, bewegelijk en verrassend begint hij in het stoffelijke: metalen, drugs, skelet. Mens en dier en vooral het verschil daartussen — hij bleef Bolk trouw! — zijn eveneens een doorlopend onderwerp. De mythe, het sprookje tenslotte vormt de derde rode draad waarbij De Kleine Prins van Saint Exupéry kort na de oorlog zijn hart stal.

En daar doorheen enkele kostelijke boekjes met oer-persoonlijke herinneringen, vol leven en humor.

Drie eindakkoorden kunnen wij beluisteren:

- Toe, teken eens een schaap voor mij:
De Kleine Prins
- Hoe beweegt zich de mens: het levenslot en het raadsel der sensibele en motorische zenuwen
- Van kandelaar tot kruis.

Het laatste boekje is een grote verstillende vraag van een mens die een lang en intens doorleefd leven nog eens samenvat. Een weg die ieder op zijn eigen wijze zoekt naar de Christus.

Toen het boekje klaar was, wist hij dat hij met zijn werk klaar was.

Een waarachtig boeiende, steeds jong blijvende mens, begaafd, met sterke zon- en schaduwzijden, maar vooral origineel en bewegelijk, zijn hele lange leven werkzaam, staat voor ons.

Zijn lievelingsgedicht was dat van Solovjev:

*Beste vriend, zie je niet
dat alles wat wij met de ogen zien
slechts een schaduw, een spiegeling is
van een wereld die voor onze ogen
onzichtbaar is?*

*Beste vriend, hoor je niet
dat alle geluid van levende wezens dat wij
horen
slechts een verwrongen echo is
van verheven sferen-harmonieën?*

*Beste vriend, voel je niet
dat slechts datgene telt in deze hele
wereld
wat het ene hart het andere hart
zegt in een stomme groet*

Veel heeft Vati gesproken maar wat het gedicht wil zeggen, bedoelde hij in zijn leven voor zijn levensgezel, kinderen, klein- en achterkleinkinderen, familie en zovele vrienden die hij mocht hebben.

Uw onuitsproken groet — vanuit het hart! — moge hem nu op zijn weg in de geestelijke wereld begeleiden.

Gloria Mees-Coolidge

16 dec. 1921 - 5 mei 1990 (R 12-2, NP 311)

Het onvoorstelbare is gebeurd: onze lieve schat, Gloria, is heengegaan. Ze had twee hele dagen boompjes geplant op ons stukje bosgrond in Beekbergen en geraakte vlakbij Ermelo in een frontale botsing betrokken, waarschijnlijk door oververmoeidheid.

Onze grote dank aan ds A. de Boer voor zijn toespraak tijdens de rouwdienst: de tekst hiervan volgt hieronder.

We zullen steeds weer terugdenken aan onze beminde vrouw en moeder, en haar gedachtenis als een kostbare schat met ons meedragen door het leven.

Jaap Mees
David en Jonathan

*Als een vogel losgelaten,
eindelijk vrij steeg zij op,
snel omhoog, krachtige vleugelslagen
gehaast, zij mocht eens teruggeroepen worden,
vurig verlangen om bij de Heer te zijn,
kende reeds lang zijn lieve stem:
Fij bent de mijne,
lief trouw kind*

Gloria Mees-Coolidge,

Door de Heer opgenomen in heerlijkheid na 68 jaar, zomaar ineens als gevolg van een frontale botsing met de auto, vlak bij huis.

Onuitstaanbaar en onbegrijpelijk ongeluk!

Wat missen we haar ontzettend, lieve echtgenote, lieve moeder, zuster, schoonzuster enz., lieve vriendin van velen. ...zo vriendelijk, zo nederig, zo vol toewijding aan de Heer en aan mensen, zo zuiver, zo fijngevoelig, zo eenvoudig, zo vol goedheid, zo positief! Ik heb woorden te weinig om mijn eigen hoogachting voor haar onder woorden te krijgen en de grote dankbaarheid dat ook ik haar heb mogen kennen.

Gloria leek op de profetes Anna van wie in Lukas 2 staat vermeld, dat zij jaar in jaar uit, dag en nacht onafgebroken God diende in de tempel met bidden en vasten. Langdurig gebed,

vasten, stilte hoorden bij haar leven en niet op een plichtmatige manier. Het was voor haar een diepe vreugde om een kind van God te mogen zijn. Je kon haar vaak horen zingen. Gloria was levenskunstenaar. Zij had een zeer scherp oog voor de enorme rijkdom en veel-kleurigheid van de schepping. Vorige week nog vond ze het leuk om kikkervisjes, door mijn kinderen 'grootgebracht', over te brengen naar de vijver bij het huisje in Beekbergen.

Dat zij prachtig kon schilderen weten we als vrienden pas sinds kort. Zij hoopte daar binnenkort meer tijd voor te krijgen. Die laatste zin typeert Gloria. Zij had eigenlijk nooit tijd voor zichzelf. Zij was van mening, dat ze altijd nog te weinig deed en te langzaam werkte. Was ze daarom dikwijls bezig met van alles en nog wat? Het leek wel alsof ze voortdurend bezig was een achterstand in haar leven goed te maken, altijd bezig met een inhaalmanoeuvre. Haar volledige toewijding aan anderen en alles wat zij ondernam, rechtvaardigt de indruk, dat zij 3 levens tegelijk leefde. Zo leven betekende, dat zij altijd haar eigen leven en gezondheid wat veronachtzaamde. Gedurende de tijd bijvoorbeeld, dat zij bij Albert Schweitzer werkte, was zij regelmatig vrij ernstig ziek. Nauwelijks hersteld, zette zij zich onmiddellijk weer in voor wel 200%. Desondanks heeft zij in die tijd ook geschilderd en haar aquarellen, op rietmatjes geschilderd, zijn te bewonderen in het Schweitzerhuis te Günsbach.

Gloria kwam, zoals u weet, uit Amerika, Milton Massachusetts. Reeds op jeugdige leeftijd was zij vervuld van het ideaal om bij Albert Schweitzer te mogen werken. Realisering van dat ideaal betekende tropische ziekten studeren in België. Gloria studeerde niet gemakkelijk. De studie was erg zwaar en werd in het Frans gegeven. Haar ijzeren discipline heeft haar er doorheen geholpen. Dikwijls was zij zo vermoeid, dat zij, om te voorkomen, dat ze in slaap zou vallen, staande studeerde op haar kamer in Antwerpen.

Na het afronden van haar studie heeft zij 4½ jaar bij Schweitzer gewerkt. Natuurlijk een uiterst leerzame, onvergetelijke tijd. Ondertussen leerde zij jou kennen Jaap en jullie zijn in 1951 getrouwd. Onvergetelijk is ook geweest de jaarwisseling 1951/52 die jullie doorbrachten in Lee Abbey, Engeland. Haar geloofsleven heeft daar een, voor de rest van haar leven, beslissende vernieuwing en verdieping ondergaan, door velen van ons genoemd 'de doop met de Heilige Geest'. Sindsdien was er meer blijdschap in haar leven. Ze heeft jouw leven gedeeld, Jaap, als predikant op vele plaatsen in Nederland, België, Argentinië.

Ik ken maar weinig mensen, die zo dicht bij de Heer leven als Gloria deed, bewogen met werkelijk alles. Heel kleine dier-tjes als kikkervisjes en ook hele grote wereldpolitieke zaken, Amnesty International, Rusland, Gorbatsjov, het milieu enz. enz. De laatste week van haar leven werd beheerst door de aanplant van jonge boompjes in Beekbergen.

Niemand onzer leeft voor zichzelf... Gloria's geliefde Oswald Chambers schrijft bij deze tekst in 'Geheel voor Hem': 'Wij zijn verantwoordelijk voor andere zielen tegen over God' en 'Hoevelen van ons zijn bereid om ieder greintje van de lichamelijke, verstandelijke, morele en geestelijke energie die wij bezitten aan Jezus Christus te besteden. Dat is de betekenis van het woord getuige naar Gods bedoeling' en 'Het gaat erom geheel voor Hem te zijn' (15 febr.). Gloria was zich diep bewust van deze opdracht en jaagde er naar die

te vervullen. Natuurlijk was zij niet zonder fouten en beperkingen. Ze schaamde zich diep vanwege alles wat niet in haar leven aan Jezus onderworpen was. Ik durf te zeggen: zij leefde niet voor zich zelf en zij stierf niet voor zich zelf (Rom. 14:7, 8). Ik heb, o wonder, gemerkt hoeveel haar sterven mij heeft gedaan. Er was een directe invloed merkbaar op mijn werk, iets van heling, heil. Immers, haar missen deed mij begrijpen, beter nog dan tijdens haar leven, wat zij voor mij heeft betekend. Haar missen en daarover nadenken veroorzaakte een dieper verstaan van een aantal dingen in mij zelf.

(Met dankbaarheid denk ik: zo is dat onder kinderen van God. God geeft zichzelf aan ons, zelfs in het sterven van een zuster).

Nu is Gloria bij de Heer. Het getuigenis van het leven betekent voor mij en hopelijk ook voor U allen, dat het nog vanzelfsprekender is geworden te geloven in God, in Jezus Christus en in de opstanding. Dat het met de dood niet afgelopen is: Jezus leeft en wie gelooft in Hem, leeft met Hem. En Hij zal het werk, dat Hij in Gloria Mees begon, vervolmaken. Ik hoop, dat zij voortleeft ook in onze herinnering. Het zou oneerlijk zijn om haar spoedig te vergeten.

Ermelo, 10 mei 1990 Ds Arie de Boer.

Nog een paar dingen die typerend voor haar waren:

1. Haar liefde voor armen, hulpelozen, gediscrimineerden, die zich al vroeg in haar leven uitte door verpleegster te willen worden, en dat wel bij Dr Schweitzer. Zo kwam zij in Lambarene te werken onder de lepreuze zwarten. Later uitte zich dit door haar veelvuldige contacten met woonwagenbewoners en zigeuners. Hoe dikwijls belde er niet één aan bij ons. Dan kreeg hij wat geloofsboekjes mee om te lezen en werd er met een ander gebeden.
2. Ze leidde een leven van gebed en permanente toewijding aan de Heer van leven en dood, wiens mars-orders zij elke morgen vroeg via het lezen van de bijbel en voorbede ontving. Ze was erg gevoelig voor Gods Geest. Dikwijls, als ik 's nachts wakker werd, zat zij op in haar bed, en ik vroeg me af voor wie ze aan 't bidden was. Wanneer we op zondagmiddag naar klassieke muziek luisterden, en er kwam een subliem gedeelte van b.v. Brahms of César Franck, dan knielde ze neer bij haar stoel: de Heer was zeer nabij. Is het vermelden van zulke dingen te intiem? Ik waag het er toch maar op: wellicht wordt iemand die dit leest nog gezegend...

Jaap.

IN MEMORIAM

Louisa Adriana van Diedenhoven-Mees

(G 10-5, NP 253)

Uit de toespraak van haar neef C. A. Bletz bij de ter aardebestelling:

Geboren te Kadjen, als kind van Opa 'Reint' en Oma 'Kadjen' in 1902, was ze de welkome tweede dochter van deze fijne mensen. Ze noemden haar Louisa Adriana, dus dat werd Wies.

Haar oudere zuster Elly (Elsina Alida Bletz-Mees), mijn moeder, was er reeds in 1900 en broertje Reint (Regnerus Tjaarda) volgde in 1905.

Indië rond 1900 was een spartaanse opvoeding, eenvoudig omdat het niet anders kon.

De 'Europese opvoeding' was heel belangrijk om kinderen een basis te geven waarop ze zich later zouden kunnen ontplooiën in deze oosters/westerse gemeenschapsvorm.

Europese scholen waren schaars en lagen ver uiteen. Het gevolg daarvan was voor 'buitenkinderen' een opvoeding op kostschool of in een internaat.

Vroeg gescheiden te worden van je ouders en het zelf alleen te moeten opknappen was een normaal en onontkoombaar gegeven voor buitenkinderen, zo ook voor tante Wies.

Op ongeveer 6-jarige leeftijd werd ze met haar zuster 'in de kost' gedaan in Pekalongan. Dat was dan om de lagere school te kunnen volgen. Een strenge vrij liefdeloze woonplaats, met 1 maal in de week een klisma, want darmspoelingen waren in die tijd de grote mode.

Het lichaam moest immers 'schoon' gehouden worden tegen aantasting door het verderfelijke en gekruide oosters eten! Geen sinecure voor wie het moest ondergaan, maar het werd aan de kinderen voltrokken. De vacaties thuis waren in die tijd de hoogtepunten.

Na afloop van de lagere school, net voor het uitbreken van de eerste wereldoorlog, werden Wies en Elly naar Holland gestuurd en in de kost gedaan bij tante 'Mannie' Meursinge, haar vaders zuster. Reint volgde later. Een liefdevolle opvang, maar toch versluierd door de afwezigheid van haar ouders en de druk van de oorlog.

Ongeveer 1919 verliet tante Wies de 5-jarige HBS gewapend met een diploma. Ze wilde verder studeren voor dokter maar zou eerst een bezoek van een jaar aan haar ouders in

Indië brengen. Daar ontmoette ze Martien van Diedenhoven die haar plannen finaal doorkruiste. Op 14 november 1921 werd er getrouwd. In 1923 werd Mannie geboren en in 1924 Willy. Deze blijde tijd van opbouw van een gezin werd helaas ernstig versluierd door het auto-ongeluk waarbij tante Wies een deel van haar linkerbeen verloor. Met de liefdevolle hulp van haar vader leerde ze met het kunstbeen omgaan. Dit was de ergste periode van haar leven. De wanhoopt van een jonge vrouw hier nooit meer van bevrijd te worden, de eeuwige pijn, open plekken, pleisters, verbanden en speciale kousen die haar hele verdere leven zouden blijven beheersen. Prothesen waren toen nog niet zo best. Dan was er de wereldcrisis, geen werk in Indië. De familie verbleef toen een jaar in Holland. Ongelofelijk was haar wilskracht en levenslust. 'Alles goed en wel, maar ik wil geen invalide zijn' was haar devies. Ondanks pijn en ongemak tenniste ze, danste, klom bergen, zwom, en reed soms de Ford en daarna de Earskin. De kinderen werden 's nachts gevoed hinkend met de melkfles van het ene bed naar het andere. Op 10 mei 1933 bracht de ooievaar onze Dick als sluitstuk, grote vreugde... een stamhouder! En zo waren de jaren 1930-1940 ondanks het been mooie jaren vol verantwoording en zorg voor het gezin, huisdieren, en omgeving. Toen kwam 1940-1945. Oom Martien afgevoerd, tante Wies met drie kinderen de kampen in: gevangenis Pekalongan, kamp Karees en later Tjideng in Batavia.

Tante Wies die altijd uitblonk door rust en eerlijkheid, werd vaak aangezocht om eten en provisie te verdelen. Ook loste ze veel gekrakeel op tussen de kampbewoners door haar helder inzicht en grote geestelijke draagkracht. Hoe ze met haar handicap deze jaren doorkwam is een raadsel en een verhaal apart. Maar... het lukte, zonder kruk, soms uren lang op strafappèl te staan.

1945-1946. Japanse capitulatie. Langzaam maar zeker worden we Indië uitgeschoten en vluchten naar Holland om niet vermoord te worden. Opa en Oma hebben het niet overleefd. Maar... nieuw leven bloeit ook in die tijd op. Beide dochters trouwen, opbloeit van nieuw leven, veel kleinkinderen. Vreugde, en meteen daarop *weer* afscheid. De kinde-

ren emigreren naar Australië. Er komt wat ruimte in het bovenhuis aan de Valeriusstraat. Blijdschap brengt het besluit om een eigen nieuwe flat te kopen aan de Beethovenstraat. De bouw wordt gevolgd, een zonnige toekomst verwacht. Bij het betrekken van de nieuwe flat in 1956 vindt Dick tijdens de verhuizing zijn vader in een zijkamertje. Oom Martien is plotseling heengegaan. Met Dick samen blijft ze in de flat tot deze ook trouwt, maar Kerst- en allerhande andere bijeenkomsten geven vertier.

Er wordt evenals tevoren met oom Martien, gereisd. Tante Wies spreekt vijf talen, dus dat geeft geen problemen. Veel plezier met haar zuster Elly die ze 'mijn zuster en allerbeste vriendin' noemt. Eenmaal in de week gaan ze stappen of naar de bioscoop, de matinée natuurlijk. Ze heeft het geluk de kinderen uit Australië op de Beethovenstraat te kunnen ontvangen en ondanks het toenemend ongemak met been en heup ontplooien zich gelukkige jaren.

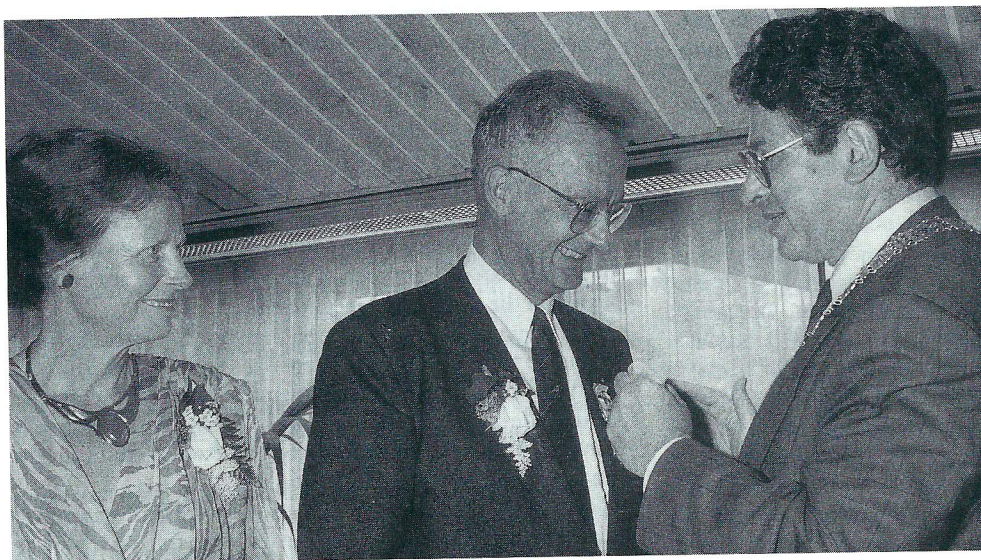
Het was 1981/2 dat tante Wies in haar flat ten val kwam. Lieve burens waarschuwden ons en we vonden haar. Liefst had ze toen staande in het zadel, willen vertrekken maar dat was niet de bedoeling van haar Schepper. Na ziekenhuis en revalidatie werd ze in de Buitenhof opgenomen, verlost van de steeds moeilijker wordende taak zich alleen in de flat staande te houden, maar ook beroofd van alles waar ze van hield: Tommy de poes, het Concertgebouw waar ze 25 jaar dezelfde plaats had, haar discotheek, bibliotheek en haar vrijheid. Dat laatste was het ergste, over te moeten laten, niets meer zelf in handen te hebben, onmacht. Zonder klagen of eisen te stellen met een eindeloos geduld en vol liefde voor ons heeft ze hier nog acht jaren doorgebracht. De kring om haar heen werd steeds kleiner, maar ze was dankbaar voor elk bezoek en zou NOOIT om meer vragen. Ziehier een kleine schets van tante Wies zoals ik haar zag en beleefd heb, niet een gelaten oude dame, maar wat ze in werkelijkheid was. In een paar woorden: vol liefde en genegenheid voor degenen waar ze van hield, met soms moeite om dit te uiten. Strikt eerlijk en NOOIT een kwaad woord over iemand willen horen, nooit klagen.

'Niet klagen maar dragen' had haar lijfspreuk kunnen zijn.

*

*

*

Bij zijn aftreden als lid raad van bestuur N.M.B.-Postbank per 30 juni 1990, werd onze oud-voorzitter benoemd tot Officier in de Orde van Oranje-Nassau.

Bij het uitreiken der versierselen door burgemeester E. van Thijn tijdens een drukbezochte receptie, keek Christja instemmend toe.

Het Maandblad Quote had een gesprek met o.a. Alexander Dorhout Mees BGzn (NP 269)

**Zaken doen in Brazilië is in de eerste plaats een kwestie van improviseren en ritse-
len. Wie echter de Zuidamerikaanse souplesse weet te combineren met Hollandse
discipline, kan het ver brengen, is de ervaring van Nederlandse ondernemers.**

RITSELEN IN RIO

door **INEKE HOLTWIJK**

BRAZILIË HEEFT ALLES IN ZICH OM EEN ECONOMISCHE WERELDMACHT TE WORDEN. EEN keur aan grondstoffen, voldoende energiebronnen, infrastructuur, een industrieel apparaat, goedkope arbeid en een gigantische afzetmarkt. Wie evenwel zaken wil doen in Brazilië, moet de taaiheid van een bergbeklimmer combineren met de souplesse van een *capoeira*-danser en de charme van een Don Juan.

Gepokt en gemazeld door meer dan twee decennia zaken doen op het Latijns-Amerikaanse continent begon Alexander Dorhout Mees enkele jaren geleden aan de introductie van Heineken in Brazilië. Drie jaar moest hij onderhandelen over de kleine letters in het contract voordat het Nederlandse bier uiteindelijk kon worden gelanceerd. Telkens waren er nieuwe complicaties. Zaken doen in Latijns Amerika is vriendschap, zegt Dorhout Mees. In Brazilië is het niet anders, al moet bij een transactie wel ieder detail zwart op wit staan. 'Je moet voorkomen dat je merk wordt gebruikt, dat het bier opnieuw wordt geëxporteerd of dat iemand er met het gist vandoor gaat.'

Ook horeca-ondernemer Roeland Biever had al wat van de wereld gezien voordat hij in Brazilië aankwam. Hij verdiende zijn sporen in Spanje, Portugal en Amsterdam. 'Wie hier zaken kan doen, kan het overal.' Biever begon in Brazilië in een oude snackbar en hij geldt nu als een gearriveerde ondernemer. Hij bezit drie restaurants van faam. Zijn geheim? 'Om hier blijvend succes te garanderen, moet je een keiharde wil hebben. Er komen zoveel problemen op je weg. Brazilië is een andere planeet, het is niet met Nederland te vergelijken.'

Een harde wil of niet, zonder de befaamde Braziliaanse souplesse is het slecht zaken doen, vindt Binnert Geertsema. Hij vertegenwoordigt een buitenlandse reder en sluit aan de lopende band contracten voor ladingen. Maar bijna even zo vaak gaat daarna de telefoon. De klant wenst weer een wijziging en de makelaar kan opnieuw aan het werk. Weigeren is naar Braziliaanse begrippen ongekend bot. 'In dit land valt over alles te praten,' zegt Geertsema. Aanpassen is dan ook zijn devies. Als ze hier bonen eten, eet hij ook bonen.

Andere Nederlandse ondernemers beamen dat. Dorhout Mees van Heineken belt zijn over het continent verspreide brouwerijen eens per week op. 'Eerst vertel ik een paar moppen en kletsen we wat. Dan pas gaat het over het bier.' Op één punt is hij echter heel Nederlands gebleven: hij is om acht uur op kantoor, vóór het personeel arriveert. Officeel begint de kantoor dag om half negen. Braziliaanse directeuren arriveren meestal tegen tien. Lange lunches – van twee tot vijf – zijn ook heel gebruikelijk. Dorhout Mees werkt 's middags gewoon door. 'Discipline is de kracht van een Nederlander in Latijns Amerika,' is zijn stellige overtuiging.

Te laat komen is een geaccepteerd fenomeen op het gehele continent. Men maakt zelfs onder-

'Ook als er grote belangen op het spel staan, komt een zakenman rustig een tot anderhalf uur te laat'

scheid tussen *hora inglesa*, op tijd, en *hora argentina* of *hora brasileira*, één tot twee uur na het afgesproken tijdstip. 'Latijns-Amerikanen kunnen het niet opbrengen op tijd te komen,' verklaart Dorhout Mees. 'Ook als er grote belangen op het spel staan, komt een zakenman rustig een tot anderhalf uur te laat.'

Alexander Dorhout Mees kwam als 22-jarig broekje naar Latijns Amerika, toen nog in dienst van de Nederlandsche Bankunie, die later werd overgenomen door de ABN. Eind jaren zestig liet hij de bank voor wat het was om zelf in zaken te gaan. Hij werd voor Bols directeur verkoop in Argentinië. De stap naar Heineken was maar klein. Bols was de importeur van Heineken in verschillende landen op het continent. Toen Heineken zelf de invoer ter hand wilde nemen, leek Dorhout Mees, die bij de stokerij jaren het bier had verkocht, de aangewezen man. Hij werd directeur export voor Latijns Amerika.

Vanuit een klein kantoor zeven hoog achter, met uitzicht op een van de grootste kerkhoven van Rio de Janeiro, bestiert Dorhout Mees het Latijns-Amerikaanse Heineken-imperium. Achteroverliggend in zijn bureaustoel met luchtvering, de telefoon in de ene hand en een sigaret in de andere, werkt hij het continent af. Er wordt veel geschat. Afhankelijk van de gesprekspartner geschiedt de conversatie in het Spaans, het Engels of het Portignol, een mengeling van Spaans en Portugees. Taal is belangrijk, zegt Dorhout Mees. 'Je kunt hier niet aankomen met Engels. Je moet begrijpen hoe mensen zijn en dat kun je alleen maar als je goed Spaans of Portugees spreekt.'

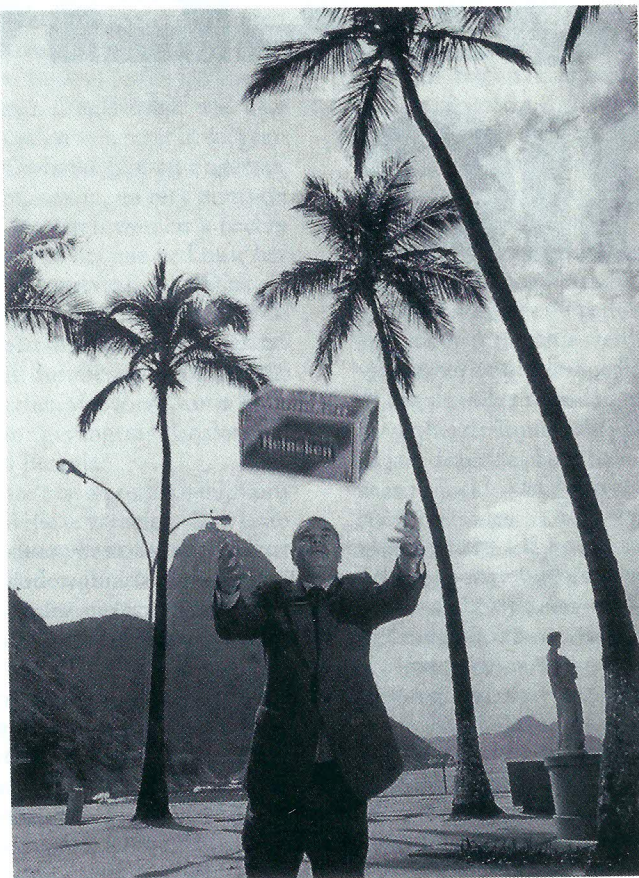
'*Senhor* Mees' zoals hij in Brazilië wordt genoemd, zou niet moeten denken aan een baan in Nederland. De mensen zijn er geweldig, het leven is er goed, maar al die drukte om de melk die anderhalve cent duurder wordt is hem veel te kleinsteds en beperkt. 'Alexander is op zijn best als er rotzooi is,' zegt een collega in Rio de Janeiro. Zelf zegt hij: 'Hoe meer werk ik heb, des te gelukkiger ik ben. En vergeet niet, je kunt een hoop klaren hier.' Heeft hij Paraguay aan de lijn en zijn er problemen daar, dan neemt hij de eerste vlucht naar Asunción. Daarvoor hoeft niemand te worden geraadpleegd of een bureaucratisch apparaat in werking te worden gezet. Een telefoontje van de

secretaresse naar de luchthaven is voldoende. Als bij zijn vertrek de boel weer draait, heeft hij een voldaan gevoel. Bolivia is een minder leuk verhaal. Daar hadden de twee partner-brouwerijen voortdurend ruzie en heeft Dorhout Mees de vestigingen gesloten. Die vrijheid heeft hij van Zoetermeer. Een baas die hem op de vingers kijkt, is niks voor hem, zegt hij. 'Bekijk het maar, zeggen ze meestal. Vaak komt het er dan op neer dat ik doe wat mij goeddunkt, want ik ken de situatie en zij niet. Soms is er een verschil van mening. "Zou je dat nou wel doen?" klinkt het dan voorzichtig. Trouwens, meestal is het "hàd je dit nou wel moeten doen", want het is bijna altijd achteraf.'

Avontuurlijkheid en vrijheid van handelen zijn ook de aspecten die Binnert Geertsema roemt wanneer hij over zijn overzeese carrière vertelt. Geertsema heeft er eenentwintig jaar Brazilië op zitten. Sinds begin dit jaar vertegenwoordigt hij de rederij Fednav uit Montreal, die bezig is in Brazilië vaste voet aan de wal te krijgen. Geertsema reist voor de Canadezen de oostkust van Latijns Amerika af, regelt havenagenten, doet offertes en sluit contracten voor het verschepen van vooral kunstmest, kolen en papier (vanuit Canada naar Latijns Amerika) en staal (vanuit Brazilië naar Noord-Amerika).

Geertsema studeerde zeerecht en scheepvaart aan de Londense School of Foreign Trade. Achteraf noemt hij die keuze een toevallige. Hij huwde een Braziliaanse en een werkkring in Latijns Amerika lag toen voor de hand. Hij begon als vertegenwoordiger van de Koninklijke Hollandse Lloyd, die een lijndienst had op Latijns Amerika. Daarna stampte hij een eigen zeemakelaardij uit de grond en met Fednav is hij weer terug bij de rederij pur sang. Hij omschrijft zichzelf als 'meer het type van de stugge Groninger'. Als hij iets in Brazilië heeft opgestoken, is het wel dat zijn noordelijke rechtlijnigheid in Brazilië weinig oplevert. De code is anders. 'Vroeger zei ik nee, tegenwoordig ga ik met iemand uit eten en dan praten we wat. Het komt op hetzelfde neer, maar het is allemaal wat aardiger en invoelender. Het omgekeerde geldt ook. Brazilianen zullen niet snel nee zeggen. Ze willen je niet teleurstellen. Wie dat niet weet, voelt zich eindeloos aan het lijntje gehouden.'

Brazilië is een informele samenleving, waar de omgangsregels tus-

QUOTE EXTRA OKTOBER 1990

'Je moet er niet van uitgaan dat je een slimme jongen bent en je contracten zelf kunt opstellen. Je kunt beter geld spenderen aan een goede advocaat'

sen zakelijke partners niet zo vastliggen als in Nederland. Of om met Geertsema te spreken: 'Een beetje gevoel laten zien, kan geen kwaad.' Meer nog dan in Nederland zijn contacten belangrijk en lobbyisten onmisbaar. Zeker als er dollars of protectionistische maatregelen in het geding zijn, is zonder de juiste contacten de bureaucratie in Brazilië een schier onneembare vesting. Bovendien is het voor veel Nederlandse zakenlui even wennen dat de lobbyisten vaak militairen of oud-militairen zijn. In de communicatie, transport of energie – sectoren die de staat in Latijns Amerika aan zich heeft getrokken – wemelt het van de sterren en strepen die hun diensten aanbieden aan het bedrijfsleven.

Behalve dat er veel handtekeningen en vergunningen nodig zijn, draaien de ambtelijke molens traag. 'Ambtenaren in Brazilië zijn er niet om te dienen,' weet Geertsema. 'Daar kom je snel achter.' Hij geeft een voorbeeld. Het officiële deviezenverkeer wordt streng gecontroleerd. Voor import moeten dollars worden aangevraagd bij de centrale bank. Dollars die Brazilianen verdienen met export, dienen tegen een vastgestelde koers te worden gewisseld bij de centrale bank. Veel bedrijven proberen daar overigens de hand mee te lichten door te veel of te weinig in rekening te brengen. In verband met de deviezencontrole laat de Braziliaanse exporteur de kosten voor

het lossen van de lading dan ook graag voor rekening van de reder. Wie wel rechtstreeks betaalt, kan dat echter weer verrekenen met de centrale bank. Hij kan dan aantonen dat door de hogere kosten minder dollars zijn verdiend, maar het duurt al gauw een half jaar voordat de rekening ook daadwerkelijk wordt vereffend.

Wie in Brazilië zaken wil doen, moet in ieder geval heel veel van geldzaken weten. Met een inflatie van twee procent per dag is beleggen een pure noodzaak en het uitbrengen van een offerte een hachelijke bezigheid. Geertsema's branche werkt met dollars en dat maakt het rekenen een stuk eenvoudiger. Het enige probleem waarmee hij de afgelopen jaren af en toe te maken kreeg, is dat de inflatie sneller omhoog schoot dan de dollarkoers. Op zo'n moment pakken de kosten op de kade in Rio of Santos hoger uit. Heineken-directeur Dorhout Mees heeft twee vuistregels: de *cash flow* beleggen en de harde valuta zo min mogelijk

uitgeven. Daarbij is enige creativiteit geboden. Toen Heineken vijf jaar geleden in Brazilië begon, moest er 1,8 miljoen dollar worden geïnvesteerd. Dorhout Mees sluisde de investering via de tweedehands schuldenmarkt.

Het principe is eenvoudig en het levert alle betrokkenen voordeel op. De buitenlandse firma koopt tegen korting Braziliaanse schuldverklaringen op de tweedehands schuldenmarkt. Vervolgens worden deze overgedaan tegen de nominale waarde aan de schuldenaar of de overheid. De investeerder is zo minder dollars kwijt en de Braziliaanse partij kan in plaatselijke valuta betalen.

Op die manier 'verdiende' Dorhout Mees voor Heineken een miljoen gulden. De investering kostte het concern slechts 1,3 miljoen dollar. Wel botste de Zuidamerikaanse praktijk met de Nederlandse moraal. 'In Zoetermeer had men er grote moeite mee,' geeft Dorhout Mees toe.

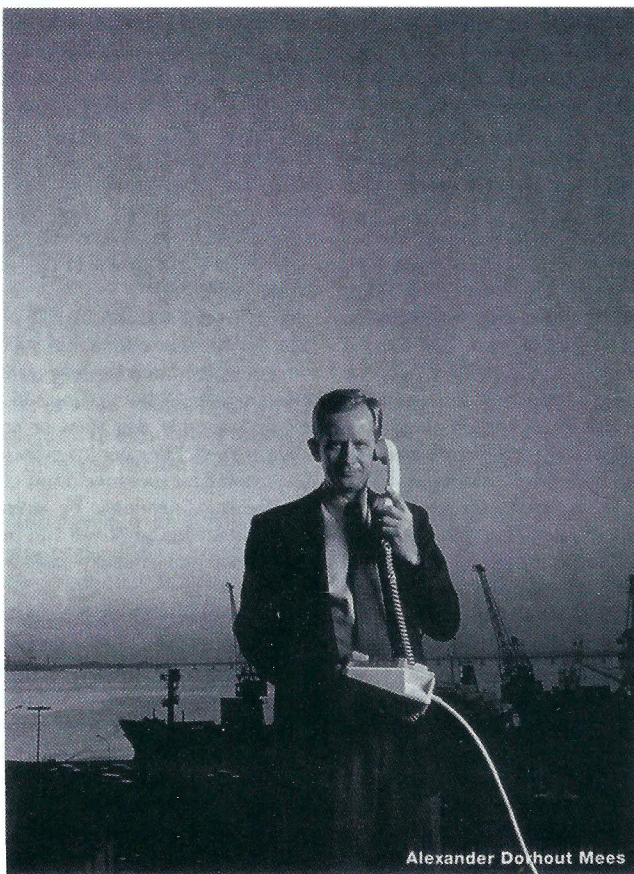
Sinds het handelen in schulden legaal is, wordt er op veel grotere schaal gebruik van gemaakt. Toen was het nog een nieuwigheid, hetgeen het onbegrip en ongeloof op het hoofdkantoor van Heineken enigszins verklaart. Het verschil in mentaliteit wordt er overigens niet minder om: Nederlanders moraliseren, ook in zaken, en die eigenschap is Latijns-Amerikanen vreemd. Sterker nog, ritselen en improviseren zijn voor-

waarden om als zakenman te overleven. De marges zijn eindeloos. Niets staat vast en alles is bespreekbaar, is de ervaring van Dorhout Mees. 'Een regel die hier vandaag geldt, geldt morgen niet meer.'

Het komt er dan op aan plannen zo snel mogelijk bij te stellen. Dorhout Mees denkt met zichbaar genoeg terug aan zijn optreden in Argentinië, toen de regering daar jaren geleden een importverbod afkondigde. Het bier van Heineken liep in Argentinië als een trein. Om de markt niet geheel te verliezen besloot Dorhout Mees de import via de vrijhaven Vuurland te laten lopen.

Daarnaast organiseerde hij de import in de buurlanden Chili en Paraguay. Argentijnse toeristen, maar ook free-lance smokkelaars – in de grensstreken een veel voorkomend verschijnsel – zorgen er dan voor dat de Argentijnen niet zonder komen te zitten, was zijn redenering. En hij kreeg gelijk.

BERGIO ZALIS

Alexander Dorhout Mees

'De Braziliaanse eigenaar laat slechts af en toe zijn gezicht zien om bij het verlaten van de zaak een greep in de kassa te doen'

BIJNA IEDEREEN IN BRAZILIË KRIJGT VROEG OF LAAT MET corruptie te maken. Wel dienen sinds enkele maanden cheques boven de honderd gulden op naam te worden uitgeschreven en dat maakt het onder de tafel betalen een stuk lastiger. Binnert Geertsema is er trots op dat hij in al die jaren slechts eenmaal iemand geld heeft toegeschoven voor een opdracht. Hoe dat in zijn werk gaat? 'Soms zie je dat bepaalde grote bedrijven altijd met dezelfde reder in zee gaan. Je komt er niet tussen. Vermoedelijk zit er dan smeergeld bij.'

Het eerste probleem is echter: hoe kom je erachter? Een rechtstreekse vraag is in dat geval uit den boze. De meest gevolgde procedure is een subtiel draaien, zinspelen en aftasten, bij voorkeur onder het genot van een maaltijd. Het tweede probleem is: hoeveel betaalt de concurrent? Slechts een concrete tegenvraag biedt hier uitkomst: 'Is dit genoeg?'

Roeland Bieber kan een boekje open doen over de kleine corruptie. Hij neemt steekproeven bij alles wat leveranciers de keuken binnenbrengen. 'Anders loop je de kans dat er slecht vlees wordt geleverd, in ruil waarvoor het keukenpersoneel een commissie krijgt. De kleine corruptie hoort erbij en iedereen weet dat het gebeurt.' Voor zijn restaurant Tiffany's in Rio koos hij de *hottest spot in town*, een trendy straat in de strandwijk Ipanema. De klanten parkeren hun auto op de stoep. Zij krijgen geen bon, maar iedere week staat er wel een agent bij Bieber in de zaak om een tegenprestatie in ontvangst te nemen. Over de hoogte van de bedragen laat de restaurateur zich in algemene termen uit. 'Je betaalt naar gelang de omvang van je probleem. Vlak voor de opening van deze zaak gingen de ambtenaren in staking. Daar zat ik, zonder een vergunning van de brandweer. Op zo'n moment valt er iets te regelen, mits er betaald wordt.' Meestal lopen dat soort regelingen via *despachantes*, de 'beroepsregelaars', die in iedere Braziliaanse Gouden Gids te vinden zijn.

Een ander fenomeen in de categorie kleine corruptie is de vriendendienst, ofte wel 'voor wat hoort wat'. In de horeca komt de *boca livre* veel voor. De beau-monde vindt het vanzelfsprekend dat in cafe's of restaurants niet betaald hoeft te worden. Met een beetje geluk wordt immers het restaurant de volgende dag genoemd in de roddelrubriek van een grote krant. Ook Bieber kreeg onlangs twee bekende mannequins met hun persagent op bezoek. Een van de dames wilde haar verjaardagsfeestje graag in Tiffany's houden. Honderd man gratis eten en de zaak een dag dicht, daar paste Bieber voor. 'Ik ga mijn ziel niet verkopen voor een foto in de krant.'

Toch heeft Bieber over het geheel genomen goede ervaringen in Brazilië. Hij kwam in 1974 met een kapitaaltje in een land dat toen nog nieuw was voor hem. Hij besloot zich te vestigen in Salvador aan de kust. Binnen 24 uur had hij in een toeristische wijk een pandje gekocht. Zijn restaurant in Europese stijl - vleesplank, pepermolens, buitenterras en goede muziek - sloeg in als een bom; voor Braziliaanse begrippen was dat nieuw. De bistro-formule werd op grote schaal nageaapt. Zelf opende hij daarna nog vier restaurants. In Tiffany's verwerkte hij wat toen mode was in Amsterdam: de pasteltinten. De yups van Ipanema zijn er dol op.

De vooroordelen over de vermeende onbetrouwbaarheid van Brazilianen zijn wat hem betreft ongegrond. Zijn papieren werden de eerste keer geregeld door een goede kennis van vroeger. 'Maar je

moet er niet van uitgaan dat je een slimme jongen bent en je contracten zelf kunt opstellen. Je kunt beter geld spenderen aan een goede advocaat.'

Wat zijn personeel betreft, gelooft hij in loyaliteit en die is te kweken. Door streng te selecteren, het personeel goed te betalen en waar mogelijk de familie te helpen, bijvoorbeeld met het regelen van een school voor de kinderen. De bordenwasser uit zijn eerste restaurant is nu gerant in Tiffany's. Wanneer Bieber een werknemer op een ongerechtigheid betrapt, vliegt die er zonder pardon uit. Anderen zouden immers op een idee kunnen worden gebracht. 'Als er een rotte appel in de mand zit, moet je meteen ingrijpen.'

Zelf werkt Bieber mee in het bedrijf en het personeel waardeert dat. 'Je moet de motor van je bedrijf zijn, het voorbeeld geven. De Braziliaanse eigenaar heeft bijna altijd een *gerente* die de zaak runt. Hij laat slechts af en toe zijn gezicht zien om bij het verlaten van de zaak een greep in de kassa te doen. Dat werkt natuurlijk niet stimulerend.'

Niet als Geertsema kan hij zich vreselijk opwinden over het gebrek aan service en efficiëntie. Niet alleen ambtenaren maar ook ondernemers laten het zonder enige wroeging afweten, zelfs al is er een order in het geding. 'In Nederland bel je een leverancier en de volgende dag staat er een vrachtwagen voor de deur en klaar is Kees. Hier bel je en komt er niemand opdagen. De meesten zitten daar niet mee, want concurrentie is een begrip dat hier niet bestaat.' Ondanks de strenge leerschool die hij hen geeft, moet Bieber het werk van zijn personeel voortdurend nalopen. Is de afspraak wel gemaakt? Is de wc al gerepareerd?

EN DAN IS ER NOG HET HET MEEST RIGOUREUZE ECONOMISCHE plan dat ooit op het Latijns-Amerikaanse continent is gelanceerd. Fernando Collor, Brazilië's nieuwe president, blokkeerde nog geen 24 uur na zijn aantreden in maart van dit jaar alle bankrekeningen. Zodoende werd de inflatie teruggebracht tot rond de tien procent per maand, maar daarentegen draaide de economie op halve kracht. De tafeltjes in Bievers restaurant bleven avond na avond leeg. Ook de rijkere Brazilianen zaten namelijk opeens krap bij kas. Het eten buiten de deur werd al een van de eerste dingen geschrapt. Bieber neemt de slappe omzet van de afgelopen maanden nuchter op. 'Als je zestien jaar goed hebt verdiend, moet je voorbereid zijn op een jaar met verlies.'

Heineken ontsprong de dans redelijk. De lancering van het bier, enkele weken na de presidentiële maatregel, liet Dorhout Mees gewoon doorgaan. 'De rijken in Brazilië hebben altijd geld en dat is het publiek waarop wij mikken.' Hij heeft slechts een kleine tachtigduizend gulden vast staan tot eind volgend jaar, wanneer de blokkade van de bankrekeningen afloopt. Het meeste had Mees - 'je weet immers nooit met een nieuwe regering' - al 'weggewerkt' in dollars.

Het zeetransport verging het slechter. Door de maatregelen kelderde de export met meer dan de helft en viel er weinig meer te verscheppen. Binnert Geertsema verwerkte de tegenslag als een Braziliaan, soepeltjes dus. Hij legde bezoekjes af waaraan hij anders niet toekwam en hij ging wat vaker een pilsje drinken met zijn klanten. Zaken doen is immers een vorm van vriendschap. ■

QUOTE EXTRA OKTOBER 1990

LEVENSVISIE

Overgenomen uit het blad van de Vrije-Jeugd-Kerk en -Kampen (aug. 1990)

Op een grijze, maar zachte vakantieochtend zit ik buiten aan tafel en staar over de wetering waar de vakantiescheepvaart tot bedaren is gekomen en de eenden, futen, meerkoeten en reigers weer gewend zijn aan de grote binnenvaartschepen. Op zonnige zomermiddagen vraag ik me soms af wat de mensen bezielt om op vrije dagen ook al zo'n drukte te maken op het water, maar op een dag als vandaag geniet ik van de rust die in het hart van Zuid-Holland nog mogelijk is. Tegelijkertijd ben ik erg onrustig, want ik heb geen idee wat ik moet schrijven over 'mijn levensvisie'. Ik heb niet zo'n duidelijke visie van waaruit ik denk en leef. Ik geloof dat ik de dingen neem zoals ze op mijn weg komen, problemen probeer op te lossen, werk aan het dagelijks leven, zonder van te voren oplossingen te toetsen aan een vaste filosofie. Laat ik deze opdracht dan beschouwen als een uitdaging om daar eens gedwongen bij stil te staan.

Er zijn vele wegen die naar Rome leiden, vele stromingen die grote wijsheden bevatten. Het is misschien wel heel prettig om één invalshoek te hebben, duidelijk in ieder geval. Maar ik pas daar meestal niet in. Als ik een enkele keer kook volgens een recept, wijk ik bijna altijd halverwege af van wat er voorgeschreven staat en bij een naaipatroon (nog zeldener) volg ik na een tijdje ook het plaatje en mijn gevoel. Daarmee ga ik ook wel eens de mist in, wat me dan behoorlijk ergert. Waarschijnlijk is het een stukje diepgewortelde eigenwijsheid en amateurisme.

In verschillende stromingen, godsdiensten en filosofieën vind ik aspecten die me direct inspireren; daarbij boeien mij eerder de overeenkomsten dan de verschillen. Blijkbaar probeer ik mijn eigen, gevoelsmatige overtuigingen terug te vinden in de geschreven theorieën. Er moet, denk ik, zo'n herkenning plaatsvinden om een voedingsbodem te scheppen voor verdere verdieping of studie.

Bij mij heeft de allereerste herkenning plaatsgevonden toen ik als klein kind 'naar Jeugdkerk ging' en aandacht, liturgie, mystiek een religiositeit gewekt hebben, die in steeds wisselende vorm bij me is gebleven.

Dit religieuze grondgevoel is misschien ook wel de basis voor een poging om orde te scheppen in de veelheid van ervaringen en ontmoetingen. Ook de vriendschappen met de mensen binnen de VJK waar ik vele jaren mee heb gewerkt, hebben speciale kleur. Ik kan niet nalaten hier ook Florentien van Sandick te noemen met wie ik voor de kamersadministratie zo'n nauw contact had. Zij kon als geen ander je steeds bewust laten nadenken over hoe je iets wilde hebben en waarom. De VJK is geen 'gewone school- of sportvereniging waar ook goede en actieve mensen zich voor inzetten. De identiteit is heel ongrijpbaar maar evenzeer belangrijk en mag nooit verwaarloosd worden. Node-loos misschien om te zeggen dat ik haar zeer mis.

Ik denk dat alle mensen en gebeurtenissen een zinvolle plek hebben in de gigantische boog die de wereldontwikkeling overspant. Ik kan niet geloven in toeval, ik denk dat alles met alles te maken heeft, maar dat die samenhangen voor ons verborgen zijn. Soms, in een flits, heb je wel eens een moment waarop je opeens een helder inzicht krijgt, een vonk van Goddelijke inspiratie? Ik denk dat het zoeken naar de verbanden tussen en de betekenissen van voorvallen en het accepteren daarvan je eigen verdere levensloop bepaalt. Eerbied op elk gebied, ook van het meest dagelijkse, is, denk ik, daarvoor een voorwaarde.

Ik heb altijd grote behoefte om juist in het dagelijkse leven iets terug te vinden van wat je in de diepte beroert, een directe uitwisseling tussen idee en praktijk. In het Pinksterkamp, en later in Ommen, hoorde en vertelde ik vaak het verhaal van de Kunstenmaker. Het ging over iemand die als vreemde eend in een klooster kwam leven, nergens bij hoorde, niet paste in de kloostergemeenschap. Hij kon alleen zijn acrobatentoeren vertonen, maar uiteindelijk kreeg hij met zijn kunsten een stenen Madonnabeeld aan het glimlachen.

Het besef dat iedereen iets kan, niemand nergens goed voor is, ligt diep in mij verankerd. In mijn pianolespraktijk is dat een permanente drijfveer — het steeds maar zoeken naar de manier waarop een leerling functioneert, leert en zich kan uiten.

Inmiddels is de nacht gevallen en ademt het water een haast serene rust, eenden en meerkoeten dobberen op een zwarte spiegel. Ook mijn bespiegelingen zijn tot rust gekomen. Als het buiten stormde, zouden meteen de twijfels komen over het geschrevene en zou ik de neiging hebben allerlei te gaan veranderen. Gelukkig is het windstil ...

Madeline ter Horst-Mees

*

PARKET
VAN DE AMBTENAAREN VAN HET
OPENBAAR MINISTERIE BIJ DE KANTON-
GERECHTEN TER STANDPLAATS
ROTTERDAM

ROTTERDAM, - 3 SEP. 1938

Den Heer M. Mees
Mees/Maj.
Parkman
Rotterdam

De Ambtenaar van het Openbaar Ministerie bij de kantongerechten ter standplaats Rotterdam, brengt te Uwer kennis, dat het Hare Majesteit de Koningin heeft behaagd, ter gelegenheid van Hoogsterdzelver veertigjarig regeeringsjubileum kwijt te schelden de straf, U opgelegd bij vonnis van den Heer Kantonrechter te ~~Rotterdam-Gouda/Brielle~~ d.d. 4 Mei 1938 vonnis no. 2193 Schiedam - Sommeledijk

De Ambtenaar voornoemd,
VAN DEDEM.

27421 - 138

Amnestie in 1938

voor Marten Mees, NP 354, deze maand 80 jaar geworden (onze felicitaties), aan wie straf was opgelegd wegens het ontbreken van een fietsplaatje aan zijn fiets.

Ontvangen van Barbara Phdr (NP 357) 22 maart '91 uit Alumni Magazine University of Rochester NY, zomer '90, verslag van een telefonisch interview Rochester-'s Hertogenbosch.

ALUMNI *Gazette*

Our Fair Lady

"When I'm on the job, I go around and talk to people dripping with gold in Chanel suits, and try to act as if it's *normal* when they speak about spending millions for a Rembrandt or an antique carpet.

"Then I go home to my very modest apartment and put on my jeans and sweat-shirt."

Barbara Mees '86 is describing her schizoid life during the European Fine Arts Fair, a 10-day extravaganza that takes place every March in Maastricht, the Netherlands. Mees is one of five full-time, year-round staffers for this art-and-antiques fair, one of the world's largest and most respected, which attracts over 20,000 customers who annually buy more than \$100 million worth of paintings, textiles, and antiques from some 175 dealers.

In preparation for the event, Mees does everything from negotiating with the dealers about their display areas to compiling a hefty 370-page catalog to staging major ancillary entertainments like this year's performance of Handel's *Messiah* in a 13th-century basilica.

While the fair is going on, Mees reports, "I run around like a mad person and try to deal with any calamity that might happen." During calmer moments she mingles with the customers, the people who seem to think it's normal to spend a few mil on a painting or two.

Although it may seem as if a young college graduate wishing to land such a responsible overseas job would need a lot of luck, Mees didn't rely on good fortune alone. (Not that it didn't help that she is a native-born Netherlander whose family moved to the United States when she was 8; that way she is at home both in Dutch and in English, the official language of the fair.)

Mees has managed to learn a great deal about art, starting during her years as an undergraduate when she majored in art history. "I developed a real passion for Italian Renaissance art during my junior-year-abroad in Florence, but it was Bonnie Bennett [associate professor of art and art history] who first introduced me to it. I have immeasurable respect for that woman." After graduation, Mees furthered her art education by working for a year at the William Doyle Galleries in New York City and then took a year-long course in art-auctioning at Christie's auction house in London.

Mees plans to stay at her job until she "quits learning." She also plans to live in Europe indefinitely. What does she miss most about the States? "My friends!" She notes that she'd love to hear from her Rochester classmates, many of whom she's lost contact with. Says Mees, "If any of them read this article, they'll see that I finally made it to Europe."

'Het Goede Geweten' in ons midden!

Een bezoek bij mevrouw A. G. de Hoop Scheffer-Delprat

Peter Hintzen schreef een boek over Rotterdam. Over de ontwikkeling van de stad in de 19e eeuw, en speciaal over de grote opkomst in het tweede deel ervan. 'De eeuw van het goede geweten' is de ondertitel, waarmee hij zeggen wil: de mensen, die toen in de stad de toon aangaven, geloofden in de vooruitgang, werkten er voor wat ze konden en hadden het prettige gevoel iets goed te doen. De grondslag voor 'Rotterdam, de grootste haven van de wereld' is *toengelegd*. Mensen als Marten Mees en grootvader (van Peter) Hintzen, die naast hun werk veel voor de stad deden op allerlei gebied worden erin beschreven. De grote — en zeer kleine — Pincoffs komt er uiteraard in voor, en het schandaal dat losbarstte toen hij er van door was gegaan. Maar ook o.a. de stadsingenieurs Rose en de Jongh en hun grote capaciteiten worden belicht. Kortom, het is een leuk boek met allerlei bijzonderheden, ook over de vroegere geschiedenis van de stad.

Als je dan leest over Marten Mees, de 'Man van de Daad', denk je: dat is lang geleden, dat is geschiedenis...

Totdat ik mijn vriendin Adri Ochtman sprak, die zei: 'Heb je 't boek van Peter Hintzen gelezen? Mijn moeder leest het ook. Zij heeft nog bij Marten Mees op schoot gezeten!' Wat? — Daar gingen bij mij allerlei historische belletjes rinkelen! Er was nog iemand bij ons *nu* die Marten Mees had meegemaakt? Die een levende schakel vormde tussen ons het het verleden? — Ik had Adri's moeder verschillende keren ontmoet en wist dat zij 'een nicht' was. Maar hoe zat het toch? Adri moest eigenlijk tante tegen mij zeggen? Stel je voor! Aan de hand van Henk langs de stamboom. (Kunnen jullie ook zo moeilijk een gedrukte stamboom lezen? Als ik een boom zie met takken, dan wel, maar anders...) Het blijkt dat je in de oudste van de twee Rotterdamse takken vindt: Adriaan Mees (1820-1862), getrouwd met Elisabeth Browne, die zes kinderen hadden: Anna, Willemina, Pieter Rudolf, François, Adriana en Jacob. De oudste dochter, Anna, trouwde met C.M.C. Obreen. (Over die familie is ook veel leuks te vertellen! Hun voorvader, de Ier O'Brien kwam in de 16e eeuw met Leicester naar ons land. En nóg hebben veel van zijn afstammelingen dat prachtige bruinrode, echt Ierse, 'auburn' haar...) Hun dochter Anna werd de vrouw van G.H.M. Delprat, en hún dochter is Anna

Geertruida de Hoop Scheffer-Delprat! Haar grootmoeder Anna Obreen-Mees staat dus op één lijn met mijn grootvader Pieter Rudolf, en die van Henk: Jacob. Maar omdat Anna als oudste veel eerder trouwde is dat geslacht sneller opgeschoten.

'Zou ik met je moeder mogen praten? Zou zij me willen ontvangen?' vroeg ik Adri. Nicht Anna is 93. Na even informeren was het goed, en we reden naar Wassenaar waar haar huisje staat onder de hoede van Kasteel 'de Wittenburg', nu ontvangstcentrum voor het bedrijfsleven. Dat voorziet haar van warm eten. Het kleine huis bevat een grote, gezellige kamer, en nicht kwam mij tegemoet met een stokje. Maar voor haar geest had ze maar dan ook helemaal geen stok nodig!

'Heb je het boek van Peter Hintzen gelezen? Hij maakt een fout. Hij weet er niets van. Hij is geen Rotterdammer!'

Van deze krachtig gesproken woorden kwam ik bij op de canapé met een kopje thee — en mevrouw heeft volkomen gelijk! Zij doelde op bladzij 17, waar staat: Echte Rotterdammers bestaan niet. Dat is natuurlijk onzin! Geslachten die enkele eeuwen in een stad leven en er tot een zekere welstand en bestuursvaardigheid komen zijn natuurlijk echte ingezetenen. En niet alleen de bekende koopmansfamilies. De tante van mijn 'hulp' zocht hun familie uit, en ze kwam tot 1600. Maar Peter Hintzen citeert een zin uit een film, die gemaakt is naar het boek van C. te Lintum 'Rotterdam in de loop der eeuwen'. Ik denk dat de schrijver vermeld heeft dat inderdaad een aantal figuren met de snelle opkomst van de stad in de jaren 1870 en '80 ook snel omhoog zijn gekomen, vandaar het gezegde: 'Je moet in Rotterdam nooit naar de grootvader van iemand vragen!'

Ik vind het toch een vrij dom gezegde.

Maar nu naar Marten Mees. Die was een grote vriend van grootvader Delprat (van nicht Anna). Deze stierf jong. Toen zei Marten tot diens zoon: 'Je kunt altijd bij mij komen als er wat is, en je moet me maar als een soort vader beschouwen'. Zo kwamen de Delprats vaak bij de Mezen, en Marten was alleraardigst voor het kleine meisje, maakte grapjes en nam haar op schoot. Door toedoen van Marten Mees werd haar vader secretaris van de directie van de Rotterdamse Spaarbank. In 1903 kreeg die een nieuw gebouw aan de Botersloot. Toen mocht de kleine Anna Geertruida de eerste steen leggen! Zij was helemaal in 't wit met een brede kraag en een sjerp om, en een grote witte hoed op. Dat zien we op een verbleekte foto: een klein meisje tegenover een aantal heren met hoge hoeden, en één vrouw, haar moeder. In de toen-

Rechts achter de spreker staat Marten Mees

malige kranten (N.R.C., het Nieuwsblad) stond o.a. het volgende:

Woensdag 16 september 1903, Eerstesteenlegging:

'...De heer Wijt wees er op, dat commissarissen een weinig hebben getemporeerd en reeds een deel hebben doen voltooiën om een betere ontvangst te bereiden aan het lieve meisje, dat wel den eersten steen van ons nieuw gebouw leggen wil'.

En zich tot het aanvallig kind, Anna Delprat, dochttertje van den Secretaris, zei hij:

'Waar uw vader zich met zooveel toewijding aan de zaak van de Spaarbank heeft gewijd, komt het u toe Vaders naam in deze inrichting te vereeuwigen'.

En in de andere krant stond dat de steenlegging in de hal plaats vond

'daar men het wilde doen geschiedt door een heel klein dametje, dat men bezwaarlijk geheel in den grond bij de fundering wenschte te doen afdalen'.

'...en daarvoor wordt thans de hulp ingeroepen van het handje van het dochttertje van de heer Delprat, die zoveel zorg aan de geheele zaak heeft besteed'. De jongejuifvrouw Anna Delprat ging daarop over tot het leggen van den eersten steen, hetgeen door het werkvolk, daar om heen geschaard, met een driewerf hoera werd bekroond.

De heer Wijt spreekt dan nog enkele woorden 'en bood bovendien aan het kleine dametje als souvenir om op lateren leeftijd gebruikt te worden, namens commissarissen een gouden horloge in etui aan'.

Daarna legden Marten Mees, de ouders Delprat en de heer Wijt, naast de eerste ook elk nog een steen.

'Ik had een zeemleren schortje aan, en het horloge loopt nog uitstekend', zei nicht Anna, die verder vertelde dat zij als kind ook vaak bij Job Mees (de jongste zoon van Marten) kwam. Wanneer hij aan zijn bureau zat te werken lag zij te lezen op de huid van een tijger, die voor de haard was uitgespreid, met haar hoofd op zijn kop.

Dat was in die tijd de mode. Bij mijn grootouders van Stolk lag een ijsbeer in die toestand.

Ons gezellige bezoekje liep ten einde. Wat een voorrecht iemand te ontmoeten, en nog wel een familielid, die zó de gezegende leeftijd van 93 jaar bereikt heeft!

Leonoor.

P.S. Mevrouw is kortgeleden overleden: de band in haar persoon met het verleden is dus helaas verbroken.

*

Wij leveren uit voorraad:

Nederlands Patriciaat Nr. 67: f30,— incl. porto
(waarin onze volledige familie is opgenomen)

Mezentegel: f30,— excl. porto

Mezenbord (Groningen): f30,— excl. porto

De moraal in het handelsleven,
van Mr. Rudolf Mees, 1918, f2,50 incl. porto

Mees & Chabot, Twee kassiers, van Centrum v.
Bedrijfs geschiedenis E.U.R., f2,50 incl. porto

CD Lola Mees, viool: f25,— excl. porto

Bestelling door betaling aan Stichting GM

Ons steunfonds de Stichting van der Dussen van Beeftingh Fonds

Zijn er nog familieleden die de Stichting van der Dussen van Beeftingh Fonds niet kennen? Ondanks het feit, dat er ook in de kroniek van 1989 reeds aandacht aan is gegeven?

De huidige bestuursleden van de Stichting vragen zich dit af en zouden onder het motto 'frappez toujours' nog meer bekendheid aan het Fonds willen geven, in de hoop, dat familieleden, die een steuntje kunnen gebruiken, in contact zullen komen met de Stichting. Eerst nog een stukje geschiedenis: op 31 december 1880 overleed te Rotterdam Sara Anna Barbara Mees, weduwe van Pieter van der Dussen van Beeftingh. Krachtens haar testament vermaakte zij aan de heren Rudolf Mees en Jan Mees gelden 'zulks ten einde daaruit het Fonds van der Dussen van Beeftingh te vormen'. Volgens art. 2 van de statuten van de daartoe opgerichte stichting is, kort samengevat, het doel: 'Uit de inkomsten van de stichting (en dus niet uit het vermogen) steunen van leden van de familie Mees, afstammend van Joris Mees, overleden 1598, mits zij de naam Mees dragen of een van hun ouders de naam Mees draagt of droeg'.

De Stichting verleent hulp in de vorm van éénmalige (lening) en/of periodieke uitkeringen (b.v. levensonderhoud, medische voorzieningen) in al die gevallen waarin hulp van familieleden als onontbeerlijk kan worden beschouwd. Tot nu toe is dat met een zekere regelmaat gebeurd. Het huidige bestuur (de termen Bestuurder en Raad van Toezicht behoren sedert de statutenwijziging tot het verleden) zet die taak graag voort en moedigt familieleden aan *ten behoeve van anderen of van zichzelf* een zekere drempelvrees te overwinnen en een geval of hun geval ter beoordeeling aan het bestuur voor te leggen, p/a secretaris Jessica Kuyt-Mees, Groen van Prinstererlaan 14, 2271 EN Voorburg.

Zitting in het bestuur hebben: Lydia Staab-Mees AQdr (voorzitter), Jessica Kuyt-Mees RTAdr (secretaris), Peter Mees Jzn (penningmeester), Madelon van Ruyven-Mees Wdr, Boudewijn Mees PAJzn en Roland Mees WAZn.

*

*

*

Familieleden en andere belangstellenden die ons sedert 1989 een financiële bijdrage hebben gezonden.

Hartelijk dank!

Hemmo R. Alting Mees LAAltingzn
Hendrik W. Alting Mees LAAltingzn
Julienne W. M. Aly-Mees RAdr
Lodewijk A. Alting Mees LAAltingzn
M. Elisabeth Arthur-Mees Jdr
Cornelia E. A. C. Arnold-Mees WCdr
Peter C. R. Baelde Jansen
Hubertine J. van Beek-Bonjer JFdr
Anna Bissery-Mees RAdr
Philippa de Boer-Mees Bdr
Hendrik N. & Charlotte T. Boon-Mees WCdr
Jan J. L. Bonjer JFzn
Marie Louise Brinkman-Mees Wdr
Judith Elisabeth Deeelman-Mees AMdr
Mieke Emma Degenkamp-Mees Pdr
Arnold R. I. Dorhout Mees ARMzn
Anna C. Dorhout Mees TJdr

Vista Cal.
Peterborough Ont.
Nieuwkoop
Rondebosch Kaapprov.
Forrest Austr.
Den Haag
Loosdrecht
Rotterdam
Le Chesnay Fr.
Heemstede
Den Haag
Zwijndrecht
Middelburg
Epe
Voorburg
Ruurlo
Velp

Evert J. Dorhout Mees TJzn
 Evert J. Dorhout Mees EJzn
 Johan Ae. A. Dorhout Mees JAeAzn
 Frederik E. L. Dorhout Mees BGzn
 Francisca Louise Dorhout Mees EJdr
 Focko F. Dorhout Mees PFzn
 Focko M. Dorhout Mees FELzn
 Louis A. Dorhout Mees JAeAzn
 Luitje Dorhout Mees-de Vries JAeAwed
 Maarten J. Dorhout Mees JAeAzn
 Marie Henriëtte Dorhout Mees EJdr
 Marlies Alexandra Dorhout Mees LAdr
 Mohri R. Dorhout Mees-Reddingius PFwed
 Petrus B. Dorhout Mees JAeAzn
 Tjalling J. Dorhout Mees EJzn
 Tjalling J. Dorhout Mees EJzn
 Wouter Emile Dorhout Mees PBzn
 Dorhout Mees (Stichting)
 Hendrik N. & Anna E. Dutilh-de Bock
 Jacques Dutilh CLzn
 Arnica Maria Esterl-Mees LFCdr
 Reinild Galavazi-Mees WJG&Thdr
 Constance M. E. Gieben-Mees RHdr
 Maria Antionette Goslings-Mees PhAJdr
 Marie Louise Goslings MAdr
 Robert H. Haas ECzn
 Jansje T. Haverkorn van Rijsewijk-Wepster
 Rudolf C. Th. Haverkorn van Rijsewijk
 Walda Jolanda van der Heijden-Mees HEDr
 Historisch Museum
 Th. W. Maria van der Hoeven-Mees ACdr †
 Clara M. Hoogwater-Mees MJdr
 Johanna C. Hooites Meursing-Rueb
 Judith Hoondert-Mees RPdr
 Madelaine ter Horst-Mees PhAJdr
 Willemien Hulshof-Mees HEDr
 Rudolfine Jacobs-Mees Rdr
 Josina M. van Kinschot-Dorhout Mees Pdr †
 Emelie S. C. Kolff-Mees ACdr
 Jessica Kuyt-Mees RTAdr
 Geertrui S. E. Louwers Mdr
 H. Elisabeth V. Márquez Mees HFMDr
 Christine Anna Mastwijk-Dorhout Mees EJdr
 Alida Meertens Mdr
 Aartine Mees Rdr
 Alexander Mees Gzn
 Boudewijn F. Mees PhAJzn
 Bert Joist Mees RHzn
 Bram Mees Rzn
 Carel E. Mees HEzn
 David Mees JGzn
 David Mees Gzn
 Edsard Christiaan Mees WAZn
 Elisabeth Mees Adr
 Ellen H. M. Mees Hdr
 Erik B. Mees WAZn
 Erik Nanno Mees NPzn
 Gerlof F. Mees CAzn
 Gregorius Mees PhAJzn
 Heleen L. P. Mees Ldr
 Hendrik Mees AQzn
 Hermance E. Mees PRdr
 Hermannus E. Mees HEzn
 Hermannus E. Mees HEzn
 Henri Mees RAzn
 Hitzerus Mees Hzn
 Hitzerus E. Mees HEzn
 Ines E. W. A. Mees WJdr
 Inger M. Mees JJJLdr
 Jacob G. Mees Jzn
 Johan Mari Mees HEzn
 Jan J. L. Mees AWzn
 Johannes R. Mees Bzn
 Kasper I. Mees WAZn
 Leendert F. C. Mees Rzn †
 Leonoor Mees RPdr
 Lola R. M. E. Mees RAdr
 Lucas Mees Lzn
 Lucas Mees HEzn

Izmir Turk.
 Rotterdam
 Rotterdam
 Kapellen B.
 Bithoven
 Den Haag
 Amsterdam
 Velp
 Bosch en Duin
 Heemstede
 Utrecht
 Haarlem
 Den Haag
 Sabinillas Sp.
 Doorn
 Rotterdam
 Rotterdam
 Jakarta Indon.
 Den Haag
 Rotterdam
 Rotterdam
 Amsterdam
 Javea Sp.
 Oegstgeest
 Den Haag
 Santo Domingo
 Havelte
 Wemmel B.
 Ermelo
 Rotterdam
 Wezep
 Laag-Soeren
 Emst
 Woubrugge
 Doorwerth
 Hilversum
 Maarn
 Voorburg
 Utrecht
 Mexico-City
 Oudewater
 Wassenaar
 Hilversum
 Leiden
 Rotterdam
 Rotterdam
 Winschoten
 Rotterdam
 Sarajevo Yugosl.
 Leiden
 Utrecht
 St. Wolfgang O.
 Den Haag
 Utrecht
 Lelystad
 Leiderdorp
 Amsterdam
 Zeewolde
 Rotterdam
 Leiden
 Capelle a/d IJssel
 Zuidlaren
 Utrecht
 Den Haag
 Rotterdam
 Zuidlaren
 Utrecht
 Kopenhagen D.
 Ermelo
 Drachten
 Wassenaar
 Voorburg
 Amsterdam
 Apeldoorn
 Zeeland NB
 Soesterberg
 Rotterdam

Lucas Mees Pzn
 Ludo J. Mees Hzn
 Maurits W. Mees CFWzn
 Marten Mees Phzn
 Marten Mees PhAJzn
 Nanno A. Mees WJzn
 Oene R. Mees WJzn
 Paul J. Mees CFWzn
 Philip Mees PhAJzn
 Philip A. J. Mees Phzn
 Philip A. J. Mees Gzn
 Pieter Mees Hzn
 Pieter Mees Lzn
 Pieter Rudolf Mees Jzn
 A. Quirijn Mees Hzn
 Roland A. J. Mees WAZn
 Rudolphina Adriana Mees Rdr †
 Renée A. J. Mees RHdr
 Rudolf Mees RAzn
 Rudolf Adriaan Mees WCzn
 Rudolf Adriaan Mees Rzn
 Rudolf Pieter Mees ARPzn
 Rudolf S. H. Mees LFCzn
 Suzanne H. Mees BJdr
 Talitha V. Mees Hdr
 Tonia Mees Bdr
 Volkert R. N. Mees BJzn
 Willem Mees HEzn
 Willem C. Mees RAzn
 Willem J. Mees AMzn
 Willem J. Mees Rzn
 Wouter J. G. AQzn & Theodora RTAdr Mees-Mees
 Antoinette H. Mees-van Calsteren AMwed
 Alberta M. Mees-Carabain Fwed
 Josephina M. Mees-van der Drift Lwed
 Hendrika Mees-van Enter RTAwed †
 Lydia Mees-Felix NPwed
 Mienke Mees-van Hoogstraten Pwed
 Anna Mees-Huizinga Hwed
 Ingeborg C. A. W. Mees-Koch Wwed
 Eveline Mees-Lefeu RTwed
 Hendrika H. J. Mees-Ott de Vries Wwed
 Wilhelmina B. Mees-Penaar †
 Agathe D. E. L. Mees-Wytema Bwed
 Elisabeth C. Meihuizen-Mees Bdr
 Reinilde Mol-Mees, CAdr
 Ernestine A. Montagne-Mees WCdr
 Winnie van Oorschot-Dorhout Mees JAeAdr
 Hylke Penning-Mees de Gerassy WCdr
 Emmy Palmboom-Mees Pdr
 Catharina M. Paul BCdr
 Godfried C. Pluygers Mzn
 Carien C. Pot-Mees Hdr
 Alberdina Rennie-Mees Fdr
 Henriëtte L. van Riemsdijk-Diemer Kool
 Johannes Rombach CSzn †
 Rudolf Rombach CSzn
 Madelon E. van Ruyven-Mees Wdr
 Jannelies Saggioro-Mees Hdr
 J. E. Pauline Sandberg-Dorhout Mees Bdr
 Joannes C. van Sandick †
 Anneke Salger-Mees Phdr
 Jenny Sas-Mees Fdr
 Maria E. Schuringa-Pluygers Mdr
 Lydia J. H. Staab-Mees AQdr
 Elisabeth Stevens-Mees Rdr
 Eleonore F. T. Stakenburg-Mees Jdr
 Emma J. G. E. Teychiné Stakenburg EFdr
 Marlies Trimbos-Mees Hdr
 Irène A. S. Tsekouras-Mees Hdr
 Jeannette P. Valkenburg-Mees HEDr
 Nannette Venderink-Mees Hdr
 Sara A. Verbrugge-Mees LBdr †
 Elisabeth J. Vinci-Boon ChTdr
 Anna C. M. Vreede-Mees WCdr
 Ingrid V. Westra van Holthe-Wallin
 Delphine Weidinger-Mees ARPdr
 Adolphine A. A. L. I. Weissenberg-Seeböhm
 Emily M. V. Wethmar-Haverkorn van Rijsewijk
 Ursula A. Zingelmann-Mees GMAdr

Groningen
 's Hertogenbosch
 Hoofddorp
 Rotterdam
 Den Haag
 Jakarta Indon.
 Den Haag
 Hoofddorp
 Great Barrington Mass.
 Rotterdam
 Edmonton Alb.
 Zeist
 Groningen
 Doorn
 Seoul Z-Kor.
 Utrecht
 Gorssel
 Zeist
 Nieuwkoop
 Kamerik
 Apeldoorn
 Zeist
 Utrecht
 Den Haag
 St. Maarten
 Guadeloupe
 Rotterdam
 Winterswijk
 Gouda
 Wassenaar
 Aardenhout
 Santpoort
 Den Haag
 Haarlem
 Les Baux de Prov. Fr.
 Groningen
 West-Vancouver
 Groningen
 Diepenveen
 Den Haag
 Den Haag
 Epse
 Driebergen
 Santpoort
 Newnham Kent
 Heeswijk-Dinther
 Palma de Mallorca
 Oenkerk
 Westerbork
 Amsterdam
 Londen
 Ottawa
 Wassenaar
 Gouda
 Den Haag
 Colombare-Garda
 Den Haag
 Frankfurt
 Haarlem
 Amsterdam
 Den Haag
 Riverside Connecticut
 Rotterdam
 Den Haag
 Rotterdam
 Athene
 Voorst
 Nijmegen
 Rome
 Wassenaar
 Ponte-Cremenaga Zw.
 Apeldoorn
 Zeist
 Den Haag
 Hamburg

David C.A.P. Mees

Hermance Mees PRd vervaardigde deze gedenkplaat ter herinnering aan haar vader's broer David, die op 5 mei 1945 bij een handgemeen van hem en medeverzetsstrijders met duitse wachtposten om het leven kwam. De plaat werd geplaatst in de tuin 'Schoonoord' te Rotterdam, en onthuld op 5 mei 1990.

De tekst luidt:

DAVID C.A.P. MEES
6 december 1921-5 mei 1945
op bevrijdingsdag in deze tuin neergeschoten

Dat het geen kogel was die een man velde maar God, en Gods wil is liefde voor Zijn schepselen om hen niet te laten vergaan maar te behouden, wat er na de dood van ons wordt. We kunnen alleen maar vertrouwen dat het goed is.

(Vervolgens de woorden van zijn moeder:)
ALS IK AAN DAVID DENK IS MIJN HOOFD-
GEDACHTE VREUGDE.

E.J.A.R. Mees-van Stolk.

(Genealogie: Jacob Mees PRz, R 11-2, NP 310)

* * *

Mees helpt Mees

Henk, onze voorzitter, heeft in het Groot-Auditorium van de Leidse Universiteit op 3 november jl. een bijeenkomst georganiseerd ter herdenking van de 29 Leidse corpsleden, die door de 50 jaar tevoren begonnen oorlog het leven hadden gelaten. Bij deze indrukwekkende samenkomst werd na Henk het woord gevoerd door twee tijdgenoten met zeer ingrijpende oorlogservaringen (Hers en d'Aulinis de Bourouill), waarna Ds Foppe Oberman als broer van een der 29 in zijn dankwoord, namens alle aanwezige familieleden, o.m. het gedicht van R.M. Rilke in Nederlandse vertaling citeerde:

*De blaren vallen, vallen wijd en zij
Als welkten in de hemelen verre gaarden.
Zij vallen met ontkenkende gebaren.*

*En in de nachten valt de zware aarde
Uit alle sterren in de eenzaamheid.*

*Wij allen vallen. Deze hand hier valt
En zie de anderen aan: het is in allen.*

*En toch is Eén er, die dit vele vallen
Oneindig teder in zijn handen houdt.*

Bij dit samenzijn was het uiteindelijke doel: onthulling in de sociëteit Minerva van een bronzen gedenkplaat met de 29 namen. Bij de voorbereiding van deze voor hem nieuwe materie trof het dat Henk bij het zoeken naar een bronsgie-ter nicht Hermance Mees PRdr tegenkwam, die als vak-vrouw bezig zijnde met de voorbereiding van haar eigen creatie, hem de weg naar het juiste adres kon wijzen. Mede hierdoor heeft Henks Leidse actie een blijvend monument opgeleverd van een kwaliteit en stijl, die door de familieleden en tijdgenoten uiterst positief wordt beoordeeld.

Philip

* * *

Turkije

Uit een rondzendbrief van Evert en Mia Dorhout
Mees citeren we:

Zoals jullie misschien weten zijn wij in juni naar Turkije verhuisd, waar Evert na zijn pensionering in Nederland, een gast hoogleraarschap in Izmir aanvaardde.

22 juni kwamen we hier na een heel prettige afwisselende reis aan. Behalve het verven (dat ik in maart al had laten doen) moest nog alles gebeuren, dus een nieuwe badkamer, w.c. en veranderingen in de keuken. Het schip zou met de container de 26ste aankomen en het bleek de 2de juli suikerfeest te zijn, dus alles was erg op het nippertje.

10 juli vertrokken we naar Nederland om vandaaruit naar Japan te vliegen, waar Evert een wereldcongres nephrologie had. Het was heel interessant en we hebben er erg van geno-

ten, want de laatste maanden in Nederland en ook de paar weken hier, voor we weggingen waren wel heel erg vol, spannend en ook wel emotioneel geweest, want het valt natuurlijk toch niet helemaal mee om van alles afscheid te nemen. De kinderen, kleinkinderen, en voor ons beiden het werk. 27 juli kwamen we hier terug en toen begon het uitpakken van alle dozen en kisten en nieuwe apparaten.

Enfin 14 augustus, Everts 65ste verjaardag was alles zover dat we een partij van 15 mensen te eten en te drinken konden hebben en ondanks het feit dat we geen kinderen hier hadden, een heel fijne dag hadden.

15 augustus begon mijn school en ik heb 6 weken lang braaf elke morgen van 9-12.30 uur Turkse les gehad en het examen op 29 september met goed gevolg afgelegd (niet dat ik nu vlot Turks spreek, ik ben precies op het punt aangeland waar ik weet dat ik er nog niets van snap en kan). 5 september arriveerden Evert jr. met zijn vriendin Jaqueline onverwacht nadat zij de week daarvoor beiden hun Mr. titel hadden behaald. We hadden een heerlijke 3 weken samen. De week-ends gingen we met zijn 4en uit, en gedurende de week leende ik hen onze auto en gingen zij er samen vandoor. Ik moest immers naar school en Evert naar zijn werk. Het bleek voor alle partijen de oplossing te zijn. 11 oktober vierden we weer met 15 mensen mijn verjaardag. Alle kinderen belden op dus ik voelde hen dicht bij me.

Ik heb hier al veel vrienden en het huis op het universiteits terrein is prettig. We hebben er hard in gewerkt en ook de tuin vroeg veel aandacht. We hebben nl. uit een soort woestijn een tuin laten aanleggen, die nu de aanleg klaar is dagelijks uren gespreoid moet worden.

Het wonen in Izmir vinden we heerlijk. Het is niet een speciaal cultureel interessante stad, maar wel prachtig gelegen. Omgeven door bergen en aan een heel grote baai. De Decaan, onze buurman en de rector van de universiteit (ook buurman) hebben beiden een boot en een mooi huis in Cesme, waar we al vele malen te gast waren.

Ik mis het werk het meeste hier en zal zodra ik me iets beter verstaanbaar kan maken ook zo snel mogelijk proberen hier iets van de grond te krijgen. Ik ben wel bang dat ik dat met weinig hulp zal moeten doen. Ik vind de zusters hier heel geschikt, maar niet aardig voor de patiënten. Maar echt kijk heb ik er natuurlijk nog niet op.

Evert is vanaf half oktober gestart met een gevorderde cursus Turks en peddelt op zijn fiets, tussen huis, les en ziekenhuis op en neer en is drukker dan ooit. Enfin, ieder die hem kent, zal zich daarover niet verbazen. Zijn werk in het ziekenhuis neemt ook vastere vormen aan. Hij zal nu 12 colleges over nierfysiologie gaan geven en is bezig research te starten, het is moeilijk mensen te vinden die goed zijn en in het werk, en in de Engelse taal. Ook assistenten en co-assistenten lezen het wel, maar verstaan het minder. Vandaar dus zijn extra poging om de Turkse taal beter te spreken. Lezen doet hij heel redelijk, de krant bijv. bijna zonder woordenboek.

Wij verwachten onze jongste dochter Mariette met haar vriend Jaco met Kerstmis en hoewel zij slechts 5 dagen kunnen blijven, verheugen we ons daar erg op.

Financieel verslag 1990

Staat van inkomsten en uitgaven:

Rente	f	67,16
Contributies	"	7.027,66
Nadelig saldo	"	3.434,33
	f	10.529,15

Kosten Kroniek
Diverse onkosten
Vertaling boek 'Jan Rudolf Mees'

	f	7.533,15
	"	996,—
	"	2.000,—
	f	10.529,15

Samenvatting:

Saldo Bank Mees & Hope per 1-1-1990	f	1.725,20
Saldo Postbank per 1-1-1990	"	2.271,23
Bank M.& H.: legaat Riet Wijsman-A.M.	"	8.850,—
Familieborden, -tegels, etc.	"	3.090,—
Exemplaren Ned. Patriciaat	P.M.	
	f	15.936,43
Contributies 1990, etc.	"	7.094,82
	f	23.031,25
Uitgaven 1990	"	10.529,15
	f	12.502,10

Saldo Bank Mees & Hope per 1-1-1991	f	494,21
Saldo Postbank per 1-1-1991	"	307,89
Bank M.& H.: legaat Riet Wijsman-A.M.	"	8.850,—
Familieborden, -tegels, etc.	"	2.850,—
Exemplaren Ned. Patriciaat	P.M.	
	f	12.502,10

Bestuur en Commissies

Bestuur:

Mr H. Mees, voorzitter, Essenlaan 6, 3062 NM Rotterdam
Mr P. R. Mees, secretaris, Mesdaglaan 1, 3941 CJ Doorn
J. AE. A. Dorhout Mees, penningmeester, Oranjelaan 46, 3062 BT Rotterdam
Ir B. J. Mees
Maarten Dijkshoornlaan 18, 3055 AT Rotterdam
Ellen H. M. Mees
Bloklandenplein 11, 2594 CK 's-Gravenhage
H. E. Mees, 's-Gravenpark 4, 2902 LD Capelle a/d IJssel
L. Mees, Oude Tempellaan 14a, 3769 JB Soesterberg
Mr Ph. A. J. Mees, Louise de Coligny laan 404, 3062 HN Rotterdam
Drs R. S. H. Mees
Pauw van Wieldrechtlaan 22, 3701 EW Zeist.

Commissie voor de Kroniek:

Drs Eleonore F. T. Stakenburg-Mees, redactie adres:
Groene Wetering 38, 3062 PC Rotterdam
Madeline ter Horst-Mees,
Vierambachtsweg 57, 2481 KS Woubrugge
Mr H. Mees, H. E. Mees, Mr Ph. A. J. Mees

Commissie voor de Genealogie:

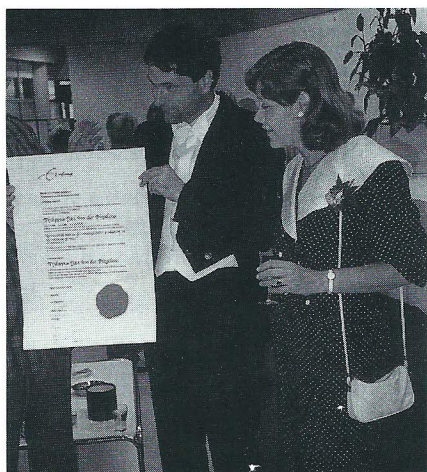
Drs J. R. Mees
Westerlookade 8, 2271 GA Voorburg
Mr Ph. A. J. Mees, Mr H. Mees

Betalingen:

Bank: Bank Mees & Hope, Rotterdam
rekening Stichting Geslacht Mees,
nr. 25.50.50.593
Giro: Stichting Geslacht Mees, Rotterdam,
nr. 3.79.23.24

Faits divers:

1. *Familieëunie zaterdag 14 september in Bennekom.*
2. An Vreede-Mees WCdr (NP 347) is, na meer dan 15 jaar redactielid van onze Kroniek te zijn geweest, teruggetreden, en wij roepen haar een hartelijk dankwoord toe voor haar inzicht, meedenken en toewijding, met zo nu en dan een eigen pennevrucht!
3. Hans Dorhout Mees JAeAzn (NP 267) heeft het beheer onze penningen overgenomen, en is dus onze officiële penningmeester.
Bovendien heeft hij bij de K.R. & Z.V. de Maas te Rotterdam de Kars-beker 1990 gewonnen, wegens het grootste aantal gevaren (3786!) zeemijlen.
4. De heer A. Stachouwer is bereid tot contact over bestelling van Chinese porseleinen artikelen, aldaar met ons familiewapen beschilderd.
Adres: Postbus 1530, 1200 BM Hilversum.
5. Paul Mees CFWzn (NP 331) is benoemd tot Sales Manager van NLM City-Hopper/Netherlines, de twee dochterondernemingen van de KLM die momenteel samengevoegd worden.
6. Mans Mees HEzn (NP 286) heeft wederom, in augustus jl. een expositie van zijn schilderijen gehouden.
7. In het slot Zeist is onlangs een expositie gehouden van portretten uit het Nederlandse bedrijfsleven vanaf de 18^e eeuw. Van onze familie trof men daar: de eerste Jan Rudolf, diens zoon Rudolf Pieter, hun neef Rudolf RAzn en Philippus, de vader van onze nestor Philip.
8. Erasmus Universiteit Rotterdam.
9 Mei 1990: Philippus Jan van der Heyden, echtgenoot van Walda Jolanda Mees HEdr (G 12-23, NP 289) promoveert, zoals vorig jaar reeds vermeld, tot Doctor in de Medicijnen.
9. Met genoegen melden wij dat een prachtige CD van Lola Mees (RAzn, NP 358) is uitgebracht door Flevo Producties, Hilversum.

KAPEL VAN ST. MAARTEN
HOOGELANDE BIJ MIDDELBURG

EXPOSITIE van MANS MEES SCHILDERIEN

12 t/m 24 augustus 1990 14.00-19.00 uur
's maandags gesloten

